DJURGÅRDENS IDROTTS-FÖRENINGS MEDLEMSBLAD

N:o 12.

Djurgårdens Idrotts-Förenings organ för idrott och skytte

8:e årg. 1916

Utkommer med 12 nummer om året och utdelas gratis till föreningens medlemmar.

Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING.
Ansvarig utgifvare: J. C. N. af KLERCKER.
Redaktör: EINAR JOHANSSON
Tidningens expedition: Riddaregatan 17.
A. T. ✱ 1 27, ✱ 58 42, R. T. 75 38.

ANNONSPRIS:
10 öre pr mm. spalthöjd, (spaltbredd 100 mm).
Marginalannons 10 kr.

Lördagar **STUVAR**
LIGNERS KLÄDESHANDEL
STUVAVDELNINGEN
SALVIIGRÄND 7 (hörnet av Myntg.)
(nedanför huvudaffären)

Köp Edra kameror samt låt framkalla, kopiera och förstora hos
R. T. 3 95 & 6 65
A. T. 56 69 & 95 62
Nerliens
Regeringsgatan 31

Djurgårdens Juniorer i fotboll 1916.

Ungdomar, som förstått att hedra föreningen.

Från vänster: V. Vinberg, R. Rosberg, A. Sundblad, A. Öjermark, E. Eriksson, F. Axelsson, H. Larsson, O. Nordström, T. Waldau, E. Wicander, E. Johansson. Den civilklädde mannen längst till vänster är Bång, lagets ledare, tränare och allt i allo. Att han är nöjd med sin elfva synes på den glada minen.

basar 1916.

En rekordfest, som länge kommer att låta tala om sig.

I.

När våra historieskrifvare en gång i tiden litet närmare skola granska händelserna under år 1916 blir det säkerligen mycken trycksvärta och många ris papper, som komma att förbrukas på Djurgårdsbasaren samma år. Då kommer detta lilla medlemsblad, som kanske nu af mången genast kastas i papperskorgen att äga ett värde, som omsatt i kontanter skall räcka till både för ett stenhus på Östermalm och en villa ute i Skärgården.

Djurgårdens basar 1916 var nämligen en märkvärdig basar, inte bara därför att det var den tionde i ordningen, utan därför att allting, som ägde något samband med densamma var så märkligt. Redan det uppseende, som basaren väckte öfverallt ute i världen, är inte det minst anmärkningsvärda, och våra underhandlingar med engelsmännen hade väl aldrig kommit till stånd, om ej dessa insett sin maktlöshet gentemot ett land, som kan åstadkomma något så imponerande som Djurgårdsbasaren. Men så hade vi Djurgårdare också spännt våra krafter till det yttersta för att lyckas. Det berättas, att Per Ul med hela tredjelaget en mörk kväll samlats ute i Hagaparken, och där hade de svurit en dyr ed, att om de också fått smörj af både Kustartilleristerna och Göta i serien, skulle de i stället under basaren visa, att det just var tredjelaget, som skulle betrygga framgången. Och Hagaparkens trädkronor susade instämmande, när de svuro eden. Kurt lär ha tyckt det hela verkade hemskt, och bad att få hålla Per Ul i handen, tills de kommo ut ur skogen, och Sund sade med skälfning i rösten: "Hit kommer jag aldrig att gå mera."

Det var dock inte bara tredjelaget som spände sina krafter för hvad som skulle komma. Ju mera man närmade sig basaren desto rastlösare blef hvarje Djurgårdares verksamhetsifver. Att få ett samtal med Kalle Sundholm var lika lönlöst som att ge sig i språk med en döfstum utan att förstå teckenspråket, och ville man träffa Wilhelmsson fick man söka honom under en japansk solparasoll längst upp under taket i Nationals stora sal. Och dit upp skulle inte ens en självmordskandidat ha vågat sig. Ännu mindre då undertecknad, som tänker få vara med om en Djurgårdsbasar till. Af sekreteraren Skoglund fick man på sin höjd se skuggan, då han nämligen samtidigt måste vara minst på ett tjogtal ställen. "Hade basaren räckt en halftimma till, hade jag gått i upp gasform" bekräftade han också efteråt, "första basardagen t. ex. lättade jag 31 kilogram på fem minuter, och sådant står man inte ut med länge".

På slaget kl. 7 den 3 november — ett historiskt klockslag — var också Djurgårdarnes tionde basar färdig att öppnas, trots att det hela ännu ett par timmar förut verkat mera kaos än jorden före skapelsen. Och ögonblicket efter öppnandet fylldes hela Nationals väldiga festsalar af en upprymd och förväntansfull publik. För vår tids människor, som ej varit med om Israels barns uttåg ur Egypten, Hunnertåget, August Blanchs begrafning eller andra stora folkrörelser är det naturligtvis svårt att utfundera de psykologiska orsakerna till den masstormning som ägde rum till Djurgårdsbasaren. Faktum är. Redan på middagen sträckte sig kön ned till Slussen och afstängde både sjö- och landtrafiken därnere, och på kvällen fick man känna sig storbelåten, om man kunde lista sig till en plats bland de väntande basarbesökarne ute vid Enskede.

Inne på National stod naturligtvis glädjen högt i tak, och trots de solida väggarne trängde återklangen af densamma ut till de väntande därutanför. I skenet från de strålande lampkronorna kunde man se hela vår idrottsvärld röra sig i folkvimlet. J. A. Carlsson som numera älskar Djurgårdaren mer än sig själf, framhåller för en flock åhörare den orättvisa utgången af årets finalmatch i mästersakapet, och i helig vrede ropar J. A.: "Djurgården skulle vunnit med sex mål mot noll . . ." Vände man så sina ögon från J. A. blef man varse en annan rörande bild. Som såta vänner sutto redaktör Tegnér och Ruben Gelbord och tryckte varmt och innerligt hvarandras händer, och en gång i minuten kastade de sig i hvarandras armar och hviskade mellan glädjetårarne: "Gudskelof att vi återfunnit hvarandra". "Ack, käre broder", tillade då alltid Gelbord, "att inte Davenport och Rubenson ska' se det här".

Öfver folkmassans sorl och musikkårernas tonkaskader hördes ständigt maratonlöparen Wåhlins röst eka genom salarna: "Fin-fina gulaschaffärer att göra för den som kommer hit!" Och man lydde mer än gärna den sympatiska rösten lika välkänd för basarpubliken från Stadionbesök och fotbollsmatcher som en hornsignal för en gammal nummerhäst. Och med en oförliknelig grace ruinerade han eller gjorde oss stormrika med en fart som omsatt i Wåhlins ben skulle räckt till att föra honom runt Sverige på mindre än en förmiddag.

K. ANDERSON
HOVJUVELERARE
OPERAHUSET · 1 JAKOBSTORG 1

Men de som ruinerats hos Wåhlin funno alltid en räddning i Pelle och tredje lagets guldgrufva, och de förmögenheter, som här fiskades upp, torde ha öfverträffat äfven de mest fantastiska historierna från Klondyke under den första guldrusningens dagar. Och ändå gick guldgrufvan med förtjänst. Förklara det, den som kan. Kanske Pelle har lärt sig konsten af den hesa tidningsgubben, som hälsar på nere i Feihts och säljer enkronasböcker för 10 öre och ändå tjänar 1.50 på affären. — Pelle vägrar i alla fall att lämna några upplysningar —.

De, som inte kunde få någon inmutning i Pelles guldgrufva, behöfde ej af denna anledning känna sig nedslagna eller besvikna. Tombolan med sina många vinstmöjligheter vinkade dem till sig, som skenet från fyren visar den ur kursen drifne seglaren, att hamnen och räddningen är nära. Kring de rasslande tombolahjulen rådde en trängsel, som gränsade till det otroliga, och för filantroper och människovänner bör det ha kännts som en särskild lisa att midt i en hård och ond värld se denna källa till glädje och välstånd i arbete. Som en stilla oas midt i allt detta pulserande lif låg japanska kaféet. Här kunde man få läska sin torra strupe med Österns mest förföriska och ljufva drycker, som iskänktes af lika förföriska och ljufva damer. Och hade man riktig tur kunde det hända, att Calle Wilhelmsson hälsade på med någon eller några af sitt käcka, vackra amazongarde från skjutbanan i sällskap. Men inte vill jag klandra den Djurgårdare, som då kände sin sinnesro flyga bort inför de skönas blixtrande ögonkast och i likhet med Wilhelmsson sade: "Inte har jag mycket att skänka bort, det ska' gudarne veta, men önskar min fröken en slaf för lifstiden så tag mig". Ungefär samma ord — de voro för förresten ännu vackrare, när jag tänker efter — hörde jag dessutom Knata hviska till en liten cowboysflicka borta i vinstutdelningen, och såg samtidigt bra mycket lyckligare ut än när han gjorde andra målet mot amerikanarne i somras. Ja, så farliga äro Djurgårdsflickorna. Vi få emellertid konstatera — fast det är naturligtvis ingen som tror det — att undertecknad i likhet med Odysseus lyckades undgå sirenerna och hamnade i kaféet. Här höll man som bäst på att reparera taket, som vid ett par ovationsartade glädjeutbrott inför Robba Grön och hans vitzar fått några så försvarliga remnor, att både månen och en hel del stjärnor tittade in. Och intresserade astrologer sökte med punschhalfvor och vischyvattensflaskor som teloskop genom rökmolnen att orientera sig på den del af firmamentet som så plötsligt blef synligt. Men astrologerna rycktes snart af Kapellets och Robbas lifvande prestationer åter till verkligheten och takreparatörerna gåfvo om en stund sitt lönlösa arbete på båten, då nya glädjeutbrott kommo dem — och de sista takspillrorna — att hufvudstupa hamna bland gästerna i kaféet.

"Hvad vore lifvet om man inte finge dansa" hördes en liten pierrotsklädd flicka från pilkastning skrattande säga till sin kavaljer, och i deras kölvatten kommo Gulli och Wåhlin med samma reflexion på läpparne. Jag för min del bara undrade, om Putte Öhman varit af samma åsikt, om han sett det här sista. Nere på dansbanan var det Luckan, som styrde det hela och det gjorde han med en kraft och ett Djurgårdsallvar som skulle hedrat Peter den Store eller eller Djenghis Khan — fast han inte var så blodtörstig. På Luckans domän utplånades alla sociala skrankor, och stolta adelsdamer från Östermalm läto sig bogseras omkring af svajiga söderamerikaner, som om det aldrig funnits blanksmidda löjtnanter eller läspande baroner i den här sta'n. Världen reformerar sig själf, om bara Djurgårdarnas basar fortsättes.

Och så är det till slut en sak som måste omnämnas.

Mitt i allt folkvimlet gingo Djurgårdarna själfva omkring, lyckliga och skinande som solar — om man nu kan använda en så svag liknelse. Själfva gamle Lavass hade vågat sig ned från Söders höjder och stod där i kafédörren och log sitt gladaste löje och bjöd hvem som ville på en half punsch, om man bara sjöng med i basarvisan. Som fältherrar efter en segerrik drabbning stodo Djurgårdarnas pampar, Hellberg, Skoglund, Petzén och allt hvad de nu heta och viskade om inkomstsiffror, som skulle kommit en Rotschild att blekna om han hört dem, under det utanför de ännu ej insläppta basargästernas knot och veklagan steg som ett oväder mot natthimlen. Då och då kom redaktör Klehan ut och höll ett tal till de otåliga som slutade: "Varen uthålliga som en Djurgådare och er tur skall också komma!"

II.

Kabareten blef kanske basarens största öfverraskning, och hade den upprepats ett par kvällar till hade nog både Gutterman och Blondel måst öfvergå till näringarne. "Sparfvens broder" i spetsen för stjärnorna från kabaretartisternas världstrust öfverträffade sig själf, och Ranfts storhetsdagar torde hädanefter vara lätt räknade. Med en blygsamhet som nästan verkade rörande framhöll visserligen "Sparfvens broder" sin litenhet, men vid ett tal efter kabareten gjorde han en del uttalanden, som endast kunna tydas på ett sätt, att han förbereder en revolution inom

Hofjuvelerare HALLBERG

Stockholm · Drottninggatan 6

Filialer i:

GÖTEBORG, MALMÖ, UPPSALA, ESKILSTUNA
SUNDSVALL, JÖNKÖPING och KARLSHAMN

vår sceniska värld. När man dessutom vid detta tillfälle lade märke till Axel Hultmans, Lindholms och Eugen Nilssons intensiva applåder förstod man också, att hjälptrupperna redan voro värvade. Men nu till själfva kabareten. Då redaktör Klehan trots flera påstötningar från högre ort afsagt sig konferencieruppdraget blef det centerhalfbacken Ekberg, elegant dribblare och bollbehandlare, som fick försöka sig på denna ej mindre svåra och ansvarsfulla konstart. Ekberg, som ju är en "skarp grabb", hvilken aldrig känner sig "bakom flötet", klarade det hela med samma öfverlägsna lugn, som han hälsar på en obekant flicka i Götgatsbacken och talade med en fart både fram- och baklänges, så att hvarenda en af åskådarne började känna sig torr i halsen. Och en ängslig herre undrade till slut, om det inte snart skulle bli kortslutning någonstans i trakten af tungroten hos Ekberg. Idrottsbladets redaktör gjorde å sin sida ett försök att rubba Ekbergs jämnvikt, men detta affärdades med en gest, som redaktören än i dag med beundran och rörelse erinrar sig. Skall man nu vara kritisk, var dock Ekberg förstäss litet Söder-amerikan i sitt sätt och sina rörelser — men Söder-amerikaner äro vi ju alla inför Vår herre, så den saken behöfver ju ej falla honom till last. — I stället gol han ett par gånger som en tupp — jag vet inte om det var Ekberg eller någon nere i salongen — men det var naturtroget gjordt, och flera af publiken, som tydligen voro födda på landet, hade svårt att dölja sin rörelse inför dessa välkända toner från hembygden.

Alltnog, när programmet började med "lyftning af piano" under medverkan af Frykman, Calle Jahnzon och andra Djurgårdsatleter var stämningen väl preparerad nere i salongen. Ett par herrar ropade bravo, bara därför att Birre Nylund fick det infallet att skåla med sin fru och Idrottsbladets Topsy skördade en alldeles oförtjänt applåd, då han händelsevis reste sig upp och visade sitt fagra ansikte för salongen. Oförtjänt, säger jag, alldenstund det fanns vackrare karlar bland de närvarande. Men allt detta gaf oss endast en försmak af hvad som skulle komma. Först när Axel Hultman — gammal Djurgårdare numera — visade sitt klotrunda anlete brast det riktigt lös. För den mindre sakkunnige läsaren kan det här inom parentes meddelas att Axel Hultman jämte Knata har den största förtjänsten i det första målet mot amerikanarne. Det var nämligen Hultman som i det afgörande ögonblicket ropade "Skjut Knata" åt Djurgårdens tveksamme vänsterinner. Knata lydde och skjöt och bollen gick i nät. "Det är min största idrottsliga bragd" framhöll Hultman efteråt, "och jag är ännu öm i händerna efter de många handtryckningarne från tacksamma Stadionbesökare". Eugen Nilsson, som skördade evärdelig berömmelse som sista man i Folkteaterns stafettlag vid skådespelarnes Olympiad härom året, sjöng så Kvinnsvisan och klargjorde Perssons trassliga släktregister" för dem, som ännu bry sin hjärna med den saken. Om skådespelar Nykvists idrottsliga meriter kan jag ej yttra mig, alldenstund inga uppgifter om den saken finnas vare sig i Idrottsbladet eller Spaldings annaler. Men han skildrade ungmön Malenas skiftande öden och utveckling på ett sådant sätt, att äfven den mest obotlige pessimist ansåg det vara hög tid att skaffa sig en gladare lifsåskådning. För denna bragd belönades Nykvist med Djurgårdens hedersmärke, och genast kände han sådana underliga krafter komma öfver sig, att han på ögonblicket gaf sig i väg upp till Stadion för att slå världsrekordet både i kula och maraton. Gud vet hur det gått med rekorden om Nykvist fått hållas. Nu väntade emellertid supén och i bil skyndade därför Djurgårdsbrottarne Wasström och Gottfrid Svensson att hämta tillbaka den bortflyende skådespelaren. De hunno honom först vid Walhallavägen, men han vägrade bestämdt att följa med åter, och gick för säkerhets skull i en brygga, som ingen af Djurgårdsbrottarne kunde rubba. Brandkårs-Olsson, som händelsevis for förbi från en eldsläckning, kom såsom en räddande ängel. Med ett specialgrepp, som Olsson under två års tid först kvällen förut lyckats utexperimentera, fick han utan svårighet Nykvist i bilen och tillbaka till National. Här hade under tiden en hel del intressanta händelser tilldragit sig. Lindholm, Södrans burleska skådespelartalang och möjligen släkting till tio-kamparen Inge Lindholm hade jämte Mary Gräber, som berättas starkt aspirera på kvinnliga idrottsmärket, utfört ett kraftprof, som hvarken starke Arvid — inte amiral Lindman, som äfven går under detta namn — eller någon annan af vår tids jättar skulle gått i land med. Starke Arvid lyfte musikkårer, och när han var i riktigt god form ett förpostkompani, men Lindholm och Mary Gräber höllo med sin operaparodi på, att lyfta bort hela National genom bara lufttrycket från publikens skrattsalfvor.

Den enda, som höll sig allvarlig midt i denna skrattparoxysm var fröken Forsman, som på stående fot skref en räkning till Djurgårdens Idrottsförening: *An. Reparerande af spräckta murar och insättande af nya fönsterrutor och tak i hela etablissemanget kronor 125.000.* — När fröken Forsman gick upp på tribunen och visade detta papper för de församlade slutade åtminstone alla Djurgårdarne att skratta, och detta räddade National från att hamna någonstans nere i Humlegården. Men "Sparfvens broder" kände sig nöjd. Hans kabaret hade lyckats. Och på detta gick han sedan hem för att lägga sig att sofva, och har ingen väckt honom, så sofver han nog än.

Litet efterskörd.

Robba Grön och hans kapell bilda nästan ett kapitel för sig i Djurgårdsbasarernas historia.

Det finnes naturligtvis ingen Djurgårdare, som ej vet hvem Robba Grön är. Robba Grön är Djurgårdshumöret förkroppsligadt, och hans ka-

pell söker efter bästa förmåga att omsätta Robbas intentioner och uppslag. I sin beundran för kapellets musikaliska prestationer ha en del gått så långt, att de anse, att Robba Grön först är på sin rätta plats, den dag han och hans musikanter återfinnas i stället för hofkapellet på Operan. Det skulle dessutom ha med sig den fördelen att Operans samtliga artister kunde afskedas, alldenstund Robba och hans musikanter lika lätt som de släppa de mest öfverraskande tonkaskader lösa, de äfven kunna utföra de mest skilda och svårartade sceniska uppgifter. Det kunde förstås hända att Puccinis, Leoncavallis och Mascagnis tonskapelser fingo vika för Ingeborg, Hallå eller På'n igen, med flera andra populära melodier. Men själfve skalden Tegnér — ej redaktören — säger ju "Evigt kan ej bli det gamla" så den saken behöfde ej väcka så stort uppseende.

Nu är i alla fall Robba Grön en blygsam man som nöjer sig med de triumfer han en gång om året kan fira på National. I bland inträffar det dock, att högfärdsflugan far i honom, men då säger alltid "Jocke Enbom med klaveret": "Se på mej. Jag är nöjd, som är så liten." Men det är ej endast med sin musik som Robba Grön förvånar världen. Hans basarvisa sjunges och deklameras på snart sagdt alla världens språk, och både från Taithi och Kanarieöarne har det kommit tacksamhetsskrifvelser för dess originella innehåll och poetiska djup.

Och hvad nu Robba Gröns vitsar beträffar så lära engelsmännen fått inställa sin Somme-offensiv af den anledningen, att hela anfallsarmén råkade i fullständiga skrattkonvulsioner när Robbas sista vitsar nådde ned till dem strax före ett viktigt anfall. Tyskarne, som hörde skrattsalfvorna ilsknade till, då de trodde att det gällde dem och gjorde en motattack. Men när så en fången engelsman berättade Robbas sista infall måste tyskarne hufvudstupa ge sig tillbaka till sina skyttegrafvar — för att skratta ut.

När nu hela världen är så tacksam mot Robba och hans medhjälpare, hvad skola då inte Djurgårdarne vara. Några drefvo sin tacksamhet så långt, att de skrattade ihjäl sig inför hans vitsar, men då måste ordföranden ingripa för att reglera sympatiyttringarne.

ROBBA GRÖN OCH HANS MUSIKANTER
"I många former trifs det sköna och skönt är allt"

I alla fall när på söndagskvällen Robba för sista gången denna basar svängde sin taktpinne var det inte många torra ögon i kafélokalen. Men så var det någon som ropade: "Var vid tröst go' vänner. Vi få se Robban nästa basar". Det var rätta ordet, på rätta stället. Nästa basar är säkert Robban åter i farten.

*

Några af Robbas vitsar:

Hvarför är Stadions gräsplan så jämn och fin?
Det har gått en Hjort och betat där hela sommaren.

*

Hvarför försvann Hjorten från Stadion?
Därför att dom skulle släppa in Tigrar på plan.

*

Hvarför satte dom inte upp järnstaket rundt kring plan när det skulle släppas in Tigrar?

Dom behöfde inte för dom hade fått lof att få en Bergvall — — — och så va' Tigrarna inte farliga.

*

Hvarför tog dom bort den underjordiska gången under kolstybben?
För att inte de svenska idrottsmännen skulle gå under.

*

Hvarför är vakten till uppe i Stadion?
För att släppa in folk.

*

Har ni hört, dom har fått en prins som heter Carl Johan och blifvit härtig af Dalarna?
Hvarför blef han härtig af Dalarna?
Därför att han som beväringen vid Dalregementet inga tänder hade.

*

Det var i kaféet vid midnattstid. Robba Gröns kapell arbetade i sitt anletes svett och cigarröken stod tätt som dammolnen vid ett vulkanutbrott, öfver lokalen. Robba Gröns vitsar haglade och publiken tjöt stormförtjust med. Då kommer ordföranden med ett telegram till Robba. Robba tystnar och sorlet bland publiken lägger sig. Hvad kan det vara? Så skiner Robba Grön upp och ropar "Grabbar, här ska' ni höra: A. I. K. har hedrat sig och Stockholm och segrat med 2—1 i Hälsingborg. Nu telegrafera de och säga att de äro ledsna att inte få vara med här. A. I. K. det är grabbar hela da'n. Lefve A. I. K.!" Och så hurrades det så fönsterrutorna skallrade. Därpå började Robba den gamla trallen: "Vet Ni gubbar hvad det är för skillnad på A. I. K:s Berka och Hillerström? 50 kilo jämnt." Skratt, jubel o. s. v.

*

Förresten A. I. K:arna stodo i hög kurs hela basaren och i synnerhet på söndagskvällen — efter telegrammets ankomst. Det var en hälsning som gillades, och litet hvar trodde nog att man skulle komma stendöf hem efter alla sympatiyttringarna för A. I. K. Robba Grön, som äfven har telepatisk läggning och både hör och ser hvad ingen annan människa kan uppfatta, påstod strax före kl. 12, att han hörde A. I. K-laget på hemresan från Hälsingborg hurra för Djurgårdsbasaren så att snälltåget hoppade ur spåren nå'nstans nere i Smålandsskogarna. Men då bara hurrade A. I. K.-grabbarna en gång till, och så flög tåget åter upp på skenorna — och resan fortsattes under allmänt jubel som Knutte Nilsson berättade vid hemkomsten. *Jn.*

Hur svenska fotbollsmästerskapet 1916 gick från Djurgården.

En lofvande uppmarsch, som ej kunde fullföljas till slutet.

Första och andra omgångens matcher.

Svenska fotbollsmästerskapet är någonting, som alltid legat Djurgården varmt om hjärtat. Om det också på andra håll gått aldrig så galet. Alltid har Djurgårdaren med en triumferande min kunnat säga sina vedersakare: "Vänta bara tills mästerskapsmatcherna börja, då skall ni få se på annat." Och faktum är — detta i all synnerhet under de senaste åren — man har aldrig riktigt kunnat känna igen sina Djurgårdsspelare, förrän det gällt, att slå ett slag för de åtrådda svenska mästerskapstecknen.

Då först har Knatas tricsarkonst fått det där extra raffinerade tillskottet, som gjort motståndarnes spelare förtviflade och Djurgårdsentusiaster på läktaren stormförtjusta. Då har Frykman återfått hela styrkan af sin imponerande kraft, och Einar Olssons mössa har som ett osvikligt segertecken visat världen, att nu ämna äfven Djurgårdarne ta sin sak på allvar. Så har det varit i åtskilliga år, och det har nästan blifvit ett ordspråk, att Djurgårdarna först bli farliga i mästerskapsstriderna. Och 1916 skulle inte utgöra något undantag i det afseendet.

Hammarby var det lag som först fick känna på Djurgårdarnes nyvaknade energi. Hammarbyspelarna utgjorde en god fotbollselfva, som efter att ha besegrat både Marieberg och Kamraterna, sålunda kämpat sig fram till första omgången. Det var därför ganska stora förhoppningar knutna vid laget, och då dessutom matchen mot Djurgården skulle spelas på Hammarbys egen plan var det många, som tippade seger för det framåtsträfvande söderlaget. Men Djurgårdarne hade bestämdt annorlunda. De mötte med ett starkt lag, starkt både i sammansättning och viljestyrka. — Frykman, Nordenskjöld, Ekberg, Wicksell, Köping och Knata för att nu nämna några spelares namn — och Hammarbypojkarnas sega motståndskraft hjälpte nu föga. Första halftiden höllo de sig visserligen ganska bra och lyckades genom Gunnarsson få första målet, men sedan satte Djurgårdarne stopp för vidare försök i den vägen. Med Köping som glanspunkten i kedjan och Rudén i försvaret behärskade snart

Specialleverantör av allt som erfordras till idrottsbasarer
Wesslings Kortvaru Aktiebolag
Stockholm, 49 Kornhamnstorg

de svartblå situationen fullständigt. Redan innan första halftidens slut hade Köping utjämnat, och under den andra följde stormlöpning på stormlöpning upp mot Hammarbymålet. Söder-pojkarne kämpade en förtviflad, men hopplös strid mot en erfaren och segerviss motståndare och med jämna mellanrum följde målen. Köping öfverträffade sig själf och gjorde på en kort stund ej mindre än tre, och den annars litet obeslutsamma Vicke slängde med bravur in två stycken. Med en seger af 7—1 kunde således Djurgårdarne göra sin entré i mästerskapet. Missräkningarne från i våras glömdes, och Djurgårdsentusiasterna voro

Två målsugna svartingar, som lefde högt på Djurgårdens bekostnad i höstas.

åter idel solsken och glädje, så snart laget och matchen kom på tal. Kunna de nu bara hålla sin form och får lagets sammansättning bli konstant", framhölls det, "är mästerskapet äfven för i år tryggadt".

Så gick det en månad, och inför de hårda striderna mot amerikanarne höll man nästan på att glömma laget. Vi bara talade om Köpings hårda ruscher, om Knatas fina dribblingar, som nästan höllo på att göra amerikarne yra i hufvudet, och om Wicksells glänsande backspel och trodde, att alla Djurgårdspojkarne voro ungefär lika goda som dessa. Det var därför inte utan, att ej Djurgårdsentusiasterna med en känsla, som gränsade till medlidande, tänkte på Norrköpings-Kamraterna som den 3 sept. skulle möta "laget". Förväntningarna på en ny Hammarbyseger svekos dock, och äfven Djurgårdare utan någon särskild utpräglad religiös läggning måste erkänna att det var ett lyckligt ingripande af försynen som räddade den matchen. Einar Olsson syntes för för första gången detta år på sin gamla plats i ledet, men af hans forna glänsande bollegenskaper märktes ej mycket.

Djurgårdarne kände sig från början alltför säkra på sin sak, spelade utan den beslutsamhet som så satte sin prägel på matchen mot Hammarby och spillde sina krafter på ett resultatlöst tricsande. Norrköpingslaget däremot tog sin uppgift med ett imponerande allvar och särskildt det bakre försvaret löste med lätthet de små enkla problem Djurgårdsforwards förelade dem. Målskotten — om det nu blef några — gingo därför antingen vid sidan eller öfver, och var det några kulor, som hade den rätta riktningen, så fångades de lätt af Norrköpings-målvakten. Strax före halftiden var det dock turen som räddade Norrköpingsmålet, då Knata sköt en hård boll rakt i hufvudet på den kullfallne målmannen.

Andra halftiden blef en svår pröfvostund för Djurgårdsentusiasterna. Efter ett forceradt spel af Norrköpingskamraterna kom om en stund en öfverrumplande boll och smet förbi Rudén i nät. Man stirrade häpen på hvarandra och frågade: "Hvad vill det här säga?" Hade spänningen förut varit på sin höjdpunkt blef den nu olidlig inför Djurgårdarnes energiska ansträngningar att utjämna. Spelet hårdnade till på båda sidor, och kanske en smula oförtjänt tilldömdes Djurgårdarne en straffspark. Straffsparken sattes i mål och med friska krafter — alltför friska påstod Top i Idrottsbladet — gingo Djurgårdarne till anfall. Norrköpings försvar hade det stundtals ganska hett, men hvad som skulle klaras, klarades, och ingen på läktaren trodde på seger för Stockholmslaget. Men så 4 min. före full tid lyckades Köping få i väg ett skott med rätt riktning och stormande jubel — det gick i nät. Djurgården var uppe i semifinalen.

Jn.

Den hårda semifinalmatchen mot Örgryte, som blef en välförtjänt seger för Djurgårdslaget med 2—0, visade att våra spelare åter funnit sin form och sig själfva.

De första minuternas spel sade inte mycket. Några ofarliga besök på Djurgårdshalvan och några trevande försök av stockholmarna att få bollen förbi Örgryteförsvaret var allt. Man hade god tid att fundera över Örgrytes defekta lag (man saknade bl. a. Kristiansson och Albert Andersson) samt undra, huruvida djurgårdarna med sin fysiska överlägsenhet, som nästan verkade beklämmande, skulle slå till marken Örgrytes små funderingar om en plats i finalen.

När man så under kanske 10 minuters tid filosoferat över de rätt enkla företeelserna, kom rätt händelsevis ett mål. Karlstrand i Djurgården befanns plötsligt på väg upp mot Örgrytemålet och på rätt långt håll sköt han ett skarpt skott i underplankan över Zanders händer. Bollen

slog ned på linjen och studsade ut. Domaren, hr Gelbord från Stockholm, dömde mål under publikens ljudliga om än något tveksamma protester. Då man vet hur bollen roterar efter att på angivet sätt ha tangerat plankan får man giva domaren rätt i hans domslut.

Det blev mera intresse för spelet efter detta. Visserligen sökte Djurgården öka försprånget och mången gång låg det nära till hands att se Örgrytemålet tillspillogivet. Både Köpings-Gustafson och Ekberg voro emellertid för långsamma för att några verkligt målskapande situationer kunde ernås.

De sista 20 minuterna var spelet helt i Örgrytes händer och ibland var det nog turen som mest orsakade, att bollen hamnade utanför Djurgårdsmålet i stället för inne i detta. Appelgren var den farligaste målskytten men även Claesson sände i väg ett par förrädiska skott.

När pipan ljöd för halvtid reste publiken sig rätt mangrannt och gjorde domaren uppmärksam på, att det fattades hela fyra minuter i de 45. Efter konferens med ena linjemannen konstaterades faktum, spelet fortsattes, utan att något mera uppseendeväckande emellertid inträffade. D. v. s. Örgrytes Brusberg borde ha kunnat utjämna, men ställd ensam med målvakten sände han i hastigheten bollen över plankan i stället för under.

Andra halvtidens spel blev en kopia av det föregående. Örgryte led genom frånvaron av de nämnda spelarna och kunde aldrig få i gång några ordnade anfall. Halvbackskedjan var som helhet svag och den var till föga stöd för forwards. Passningarna blevo blott ballonger. Djurgården med sin tydligen större energi drog nytta av den inneboende kraften och prässade rätt försvarligt. Lilienberg i Örgryte var ganska klen under det att reserven Palmers hjälpligt gick i land med sina uppgifter.

Djurgårdens andra mål kom efter hörnspark. Karlstrand hade en kontrovers med Lilienberg, den senare förde bollen över linjen, varefter djurgårdaren lade upp en briljant hörnspark. Kalle Gustafssons huvud var i lagom tid bollen till mötes och utan förbarmande hamnade bollen i nät. Zander hade intet att säga till om.

Nu var segern stockholmarnas ty göteborgarna kommo i allt annat än spelhumör genom motgångarna. Och spelet blev därefter. Ingen tillstymmelse till ordnat spel, var och en spelade för sig själv. Magnusson t. ex. sågs borta på vänsterinnerplatsen!

Den senare hade emellertid förtjänsten att åstadkomma ett, strax före full tid. Eller rättare sagt gjorde mänskligheten en otjänst genom att bringa oro i lägren. Han löpte upp i ett vackert anlopp, centrade bollen på sitt eget oangripliga sätt, Appelgren rusade fram och befanns plötsligt hängande i Djurgårdens nät — med bollen! Publiken applåderade vildsint, och alla röd-blå spelare begåvo sig nedåt sin planhalva. Men domaren hade upptäckt ett offside och bollen lades upp för Djurgårdens frispark! Walhallas 3,300 åskådare undrade och en del av dessa, en betydande del förresten gav hals! Domaren var emellertid som sig borde bestämd i sitt domslut, och då matchen ett par minuter senare avbröts för full tid voro Örgrytarne ohjälpligt slagna med 2—0.

Då man befarade frispektakel vidtog man extra åtgärder för att få massa Gelbord under tak. Poliseskort plus vaktmästare Gunnarsson var nödvändigt för att hindra en ny skandal! När skola våra fotbollsplatser bli befriade från dessa s. k. intresserade, som genom sina obehärskade skrik och åtbörder göra fotbollsidrotten blott den grövsta otjänst?

Hr Gelbords domslut ger icke anledning till någon kritik. Enligt de uppställda teorierna borde första målet, som skedde, godkännas, varför oppositionens åsikter härvidlag torde vara felaktiga. Beträffande det Örgrytemål, som ogillades, kunna meningarna vara delade, huruvida off-side förelåg eller ej. Men publiken bör inse, att våra svenska domare, visserligen liksom alla andra vanliga dödliga behäftade med fel, alltid döma efter sin övertygelse, Felgrepp gör varje domare och mången gång har han en mot publiken stridande mening. Men skall han vara föremål för en upphetsad, obehärskad åskådares skymfliga tillmäle, därför att han hyser och tillämpar en åsikt som han anser riktig?

*

Signaturen Ceve har följande lokalpatriotiskt färgade kommentar från matchen:

Matchen var dålig ur sportslig synpunkt. Bägge lagen spelade illa. Örgrytes forwards hade ej den rätta sammanhållningen och vad Appelgren, Clason och Magnusson på egen hand uträttade, förstördes regelbundet av Zachrisson och Brusberg. Med Kristiansson i anfallet och Alb. Andersson i försvaret samt en annan domare kan det icke vara ett ögonblicks tvekan om att inte Örgryte vunnit. Detta även i betraktande av att Djurgården saknade Einar Olsson.

Djurgården spelade nämligen mycket klumpigt och i försvaret brast det åtskilligt. Wicksell och Backlund voro fullständigt ur form och härav förklaras den lätthet varmed Örgrytes forwardskedja, fastän den alls icke var bra, kunde få så många och så farliga situationer framför Djurgårdsmålet. I detta avseende hade Örgryte fyra à fem gånger så många chanser som Djurgården Men annars voro lagen tämligen jämnspelta, och oavgjort resultat hade varit det rättvisa.

Djurgårdens liksom Örgrytes styrka låg i halvbackskedjan. Djurgårdens forwardskedja var i sin helhet betraktad bättre än Örgrytes men den hade ingen så farlig spelare som Magnusson och han uträttade ofta mer för sitt lag än hela Djurgårdskedjan för sitt. Hela Djurgårdslaget spelade kraftigt och lugnt och stundtals rätt snabbt men det fanns ingen variation i spelet mellan

ytter- och innermän och i centern kunde ingen dribbla sig fram och härav förklaras den svårighet, Djurgården hade att skapa "farliga situationer". Ute på planen kan man nog dribbla förbi en spelare men i närheten av mål, där skockningen är större, fordras det större rörlighet, vighet och fotbehandling än den djurgårdarna hade.

Finalmatchen mot A. I. K., som blef en hård pröfvostund för Djurgårdens många anhängare, förlorades med 3–1. Våra spelare kunde först under andra halftid få stadga på sitt spel.

Fotbollsfinalen, den händelse som skulle bli årets gladaste och i stället blef dess dystraste, är väl nu så pass aflägsen, att den utan att väcka till lif alltför obehagliga känslor hos Djurgårdaren kan återges i Medlemsbladet. Och de hårda orden öfver de svikna förhoppningarne äro nog längesedan glömda inför de nya strider, som vänta med bättre lycka — som vi hoppas för Djurgårdsnamnet. Men så mycket lärde oss fotbollsfinalen, att Djurgårdsentusiasten ej får vara funtad som en annan människa. Han måste vara född till pessimist och bör från barndomen vänja sig vid att se tillvaron i djupaste svart. Det lär dock före finalen ha funnits en hel del optimister bland Djurgårdarne. Lyckliga barn, som drömt om fotbollsmästerskap, och Gud vet hvad, för den dyrkade svartblåa elfvan. Men efter finalen och till följd af den olyckliga omständigheten att det ej är förbud på att bära skjutvapen här i landet kan jag med bestämdhet påstå att af den sortens Djurgårdare finnas inga numera kvar. De voro inte af samma grofva, härdade material som vi andra, hvilka äfven i motgången lärt oss att finna en njutning. De kunde ej förstå den försyn, som tvingade dem att se Knata hela det svenska folkets erkända afgud, upplösas i ett tomt intet, och med dyster förtviflan frågade de sig: "Är verkligen denne långsamme, tveksamme centerforward, som Todde mera tycks ta på skämt än på allvar, den fruktansvärde målskytten från Köping." Och hade de inte hört A. I. K.-anhängarnes jubelskrän skära i öronen skulle de trott det hela vara en ofattlig synvilla, som de ej ägde krafter att slita sig från. Därför frid öfver deras minne.

Men äfven på många andra håll inom vår idrottsvärld kom resultatet af matchen som en öfverraskning. Segern mot Örgryte hade stärkt vissheten om att Djurgårdslaget skulle behålla sin mästartitel. Dessutom litade man på, att Djurgårdarnes större gåpåarhumör — nu som så många andra gånger — skulle bli den utslagsgifvande faktorn. Denna gången räckte dock ej Djurgårdsenergien till gent emot en tekniskt öfverlägsen motståndare, som dessutom förstod att sätta en fart, till och med öfverträffande den som våra pojkar presterade.

Annars började spelet ganska lofvande. Ingen nervositet märktes och man konstaterade genast en viss säkerhet både i greppen på initiativen och i spelet hos Djurgårdarne. Nocke och Einar gjorde flera vackra ansatser, som förde bollen upp mot A. I. K.-målet, och man väntade till och med ett skott från Köping, men han snafvade och fick bollen bakom sig. Snart skulle man dock märka en viss matthet i Djurgårdarnes arbete på plan och deras annars storstilade företagsamhet och handlingskraft tycktes alldeles försvinna inför svartingarnes alltmera irriterande och hårda angrepp. Rune Bergströms amerikanska energi blef en svårare uppgift för Hemming att hålla inom tillbörliga gränser, än han från början tänkt sig, och den svarta duetten på vänstersidan sjöng melodier, som Nocke aldrig tyckte sig ha hört förut. Djurgårdsentusiasterna på läktaren började känna sig en smula osäkra, och Klehan, som troligen väntat sig något bättre af Djurgårdsspelarne gäspade och sade: "Jag tycker det är synd om den där grabben i Idrottsbladet, som tippade seger för Djurgården öfver Örgryte bara för att jag skulle få se en stor final." Det ljusnade visserligen ett ögonblick, då Gotte kom fri med bollen, men centringen gick för högt och så var den chansen borta. Svartingarne höllo fortfarande farten hög, och spänningen bland åskådarne var stor. Men inga eggande tillrop hördes skära genom luften. I nervös oro satt man endast och följde bollens rörelser. Plötsligt märktes en smittande oro längs bänkraderna, och halsarne sträcktes i spänd förväntan. Kalle Ansén hade kommit igenom. Han hade emellertid fått bollen för långt från sig och ett snabbt ingripande från Rydéns sida skulle räddat situationen. Rydén stod dock tveksam kvar och när så Ansén på nära håll sköt hade Djurgårdsmålvakten ingen möjlighet att rädda. Mål. Ett våldsamt jubel brast lös bland A. I. K.-anhängarne, som knappast trodde sina ögon, då bollen låg i nät, under det att Djurgårdarne maktlösa sjönko tillbaka på bänkarna. Hvem hade väntat något sådant. Man hoppades emellertid på en uppryckning hos Djurgårdsspelarne, en allvarligare kraftansats, som helt skulle ta' andan ur svartingarne. Men det var omöjligt att få någon sammanhållning på kedjan. Köping föreföll att vara alldeles ur form, och Einar Olsson och Knata misslyckades med hvad de togo sig före. Blef det några skott, voro de illa riktade och gingo högt öfver eller bredvid. Själfve den kallblodige Wicksell satte på nära håll en frispark öfver ribban.

Lika öfverraskande som det första kom A. I. K:s andra mål. Långt ute ifrån sidolinjen sände Rune en höjdboll som vred sig in mot målet. Bollen såg ofarlig ut, men Rydén, som ännu ej

hämtat sig från den första katastrofen, släppte kulan öfver hufvudet i nät. Efter denna motgång började ändtligen Djurgårdsspelarne vakna till lif, och det blef friskare fläkt öfver deras spel.

Men svartingarne ej blott togo emot stötarne. De svarade med hårda riposter och under en tilltrasslad situation uppe vid Djurgårdsmålet kunde Gunnarsson sända en tredje boll bakom Rydén. 3—0. Himmel och afgrund!

Först med andra halftid — men försent — märkte man, att det inte var Djurgårdströjor utan äfven Djurgårdsspelare som rörde sig nere på planen. Nu var det den gamla upprifvande farten och den aldrig slappnande Djurgårdsenergien som satte sin färg på spelet. Frykman kämpade som aldrig förr och gång på gång bröt han väg genom svartingleden. När forwards tvekade att skjuta grep han själf resolut in och sände boll på boll upp mot A. I. K.-målet. En brännhet kula från Djurgårdsjättens fot tappade Hillerström och Knata hade ingen svårighet att skjuta Djurgårdens första och enda mål. Denna framgång väckte nytt lif i de slocknade förhoppningarne. Nocke gick upp som centerforward och med stegrad våldsamhet fortsatte de svartblå angreppen. Sammanstötningarne blefvo fruktansvärda, och Nocke utsågs af domaren till syndabock för samtliga spelares synder — och visades ut från plan. Alla ansträngningar voro dock förgäfves och obevekligt förkunnade domarens pipa matchens slut och Djurgårdens nederlag.

Så slutade årets mörkaste dag och det var en ringa tröst att större delen af mänskligheten delade vår sorg. Det var en Djurgårdsentusiast om hvilken det berättades, att han redan efter A. I. K:s andra mål lämnade Stadion för att ute i Liljansskogen bli ensam med sina tankar och sin förtviflan. Han hörde jublet från A. I. K:s tredje mål dämpadt och reserveradt som det måste bli när den mättade serveras en ny läckerhet, och han flydde längre in i skogens dunkel.

Borta vid Fiskartorpet får han höra en bifallsåska, som nästan skakar luften och hans dystra tankar skingras en smula. "Det måste vara Djurgårdarne som gjorde mål", säger han, "de äro i alla fall favoriterna".

Jn.

En kritik öfver spelarne.

Karlstrand var inte samma spelare, som jag förut sett. Han tråcklade ovanligt mycket åtminstone i andra halvtid, och passningarna gingo inte in med den precision, jag förut beundrat.

Söderberg verkade ensam. Han gick för mycket för sig själv; samspelet åt vänster blev det lyckligare; åt höger gick det sällan. Men han borde ha betänkt att mot A. I. K., där alla känna honom, går det inte på egen hand. Och så mot Lindströms långa, snabba ben.

Gustavsson arbetade tydligt indisponerad, därom skvallrade hans frapperande blekhet och jämförelsevis försiktiga spel. Man såg dock flera goda individuella saker och en del goda passningar. Av samspelet med kamraterna blev dock sällan något, mest beroende på dem.

Olsson var betydligt otränad. Han brukar vara motorn i kedjan, den som får den framåt. Men då var allt som befängt, ingenting ville lyckas, passningarna — hans styrka — gingo i baklås, och Groth var en hård nöt att knäcka.

Johansson har jag aldrig hållit på, och jag fick ingen anledning att ändra min åsikt, som är och förblir att han aldrig blir någon ytter så länge han inte utvecklar lite mera energi, lite mer omväxling, lite mer nerver och lite mindre räddhåga.

Nordenskjöld var inte heller sig lik. Energi har han — till överflöd så att han ville dela med sig till Nilsson — men det räcker numera inte. Hans markering var bristfällig, Ekroth och Ansén gick flera gånger fria bakom honom, och passningarna slogo slint.

Frykman var borta mot A. I. K:s smidiga, snabba spel. Svensson kom betänkligt många gånger fri och fick för mycket gå för sig själv. Dock jag hade svårt att i Frykmans spel återfinna de goda matningarna, de långa uppläggningarna till ytterforwards och hans förmåga att skjuta på kedjan med hela sin jättekraft. Det var något brustet över hans spel, som smärtade mig.

Hemming var inte heller bra. Jag är övertygad om att Ekberg varit bättre, han hade åtminstone med sin snabbhet i någon mån kunnat stävja Bergströms effektiva galoppader. Hemming hade bollen för lite på marken, och passade ofta mycket olyckligt.

Wicksell däremot spelade gott. Han redde upp flera farliga situationer med beundransvärd sinnesnärvaro, vågade till och med förbluffande dribblingar förresten, framför eget mål. Han har stor del i att målen inte blevo fler, från Svensson och Ekroth; men har i gengäld stor skuld i A. I. K:s första mål.

Backlund assisterade förtjänstfullt, som alltid förr excellerande i goda brytningar. Han har en förunderlig förmåga att plocka bort bollen för motspelarna genom sina rusher och resoluta ingrepp. Dessutom har han en mycket kraftig spark, som hastigt förflyttade bollen till andra luftstreck.

Rudén gjorde ett enda fel; han hade placerat sig illa, när Bergström sände in sin lyra, fick springa baklänges och nådde den ej heller tillräckligt för att rädda. Andra halvtid gjorde han flera bra saker, särskilt när han fångade en förrädisk boll från Gunnarsson.

Detta om detta. *ALA.*

Två hedrande matcher mot A. I. K. då djurgårdsentusiasterna kände igen sina favoriter.

Fotboll är alltid fotboll. En tafla full af lif, spänning och intensiv handlingskraft. Äfven den mest passive åskådaren måste ryckas med inför den spännande bildserie som med filmens hastighet rullas upp för hans ögon. Vi djurgårdsentusiaster känna dessa bilder allt för väl. De ha låtit oss upplefva himmelens glädje och afgrundens kval och de ha skänkt oss samtalsämnen för veckor framåt: om Knatas fina dribblingar, Köpings hårda skott och Wicksells fräsande långboll, som nästan skrämde lifvet ur motståndarnes målvakt etc.

Trots många missräkningar är det då två matcher från årets många, som vi med särskildt nöje erinra oss och som visade en del klentrogna: noch ist nicht Polen verloren. Än lefver Djurgårdsandan kvar som förr i världen. Bägge matcherna voro mot A. I. K. — naturligtvis —. Intet kan så som anblicken af en A. I. K.-ares svarta tröja trots vänskapen sätta fart i Djurgårdsspelaren. Då känner han det som en helig plikt, som på något slags mystiskt sätt gått i arf till hvarje ny generation af Djurgårdsspelare, att göra sitt bästa, och som föranledt en del Djurgårdshatare att säga: "Djurgården kan bara spela mot ett lag — mot A. I. K."

I.

När Djurgården och A. I. K. spelade oafgjordt 2—2 under arbetarnes Stadionfest.

Stadion var fullsatt — en syn som man knappast trodde möjlig efter de amerikanska jubel- och klangdagarne. Och hvad mer var. Det rådde snart en stämning och entusiasm som knappast behöfde ställas i skuggan för de glädjeutbrott, som skakade Stadionmurarne vid de historiska tillfällena mot yankeeynglingarne, då Knata och Ivar Svensson beredde sig en aktad plats vid sidan af Engelbreckt, Gustaf Wasa och andra den svenska ärans riddare. Och till glädje för de många fotbollsentusiasterna i vårt aflånga land och som en särskild tröst för göteborgarna kan jag framhålla, att det var de stockholmska fotbollsspelarnas framträdande — representerade af A. I. K. och Djurgården — som kom arbetarfesten att kulminera.

De välkända svartblåa och svarta tröjorna behöfde knappast visa sig nere på fotbollplanen, förrän publiken genast var med, och ropen "Heja Djurgården", "Heja A. I. K." kämpade snart en lika förtviflad strid som spelarna om utrymmet mellan murarna.

Det brukar alltid ligga en särskild fläkt af medryckande stridshumör och okuflig handlingskraft öfver hvarje sammandrabbning, där svartingar och Djurgårdare stå mot hvarandra. Men aldrig har man så som under denna match tyckt sig märka de verkliga jättetag, som båda lagen togo för att nå ett afgörande. Och till de gamla goda och beundrade egenskaperna hade de dessutom lagt ett rasande tempo i spelet — amerikaniserat om man så vill — som nästan höll på att ta andan ur åskådarna. Äfven den mest inbitne djurgårdsentusiasten eller A. I. K.-beundraren hade nu svårt att fullt ge sitt klubbintresse luft, och om han också jublade himmelshögt, då favoriterna gjorde mål, måste han likväl skänka äfven moståndarne sitt erkännande då de funno nätet — de hade så ärligt förtjänat det. Visserligen hördes kanske emellanåt djurgårdsentusiasterna svära högt öfver Todde, som grusade så många upplagda chanser framför sina träffsäkra fötter eller öfver Lindströms smidiga rörlighet, som ofta tvingade Köping och Knata att vända, innan de ens hunnit öfver mittlinjen. Men i själfva tonfallen låg för mycket af beundran, att kraftorden skulle kunna tagas på allvar. Och hvilken A. I. K.-beundrare böjde sig ej för Wicksells arbete nere på planen, då han som matchens starke man bröt sig väg genom svartingleden eller med ett fräsande, öfverrumplande långskott kom själfva den jättelika Berka att vackla i målet.

Förresten nästan hvarje man i de båda lagen hade sina små eller stora öfverraskningar att bjuda på. Endast Knata, som tydligen lefde i soliga minnen från amerika-matchernas dagar, hade svårt att återgå till verkligheten, och själfva Frykman, djurgårdsstyrkan och segerviljans idol, beredde till en början sina anhängare många obehagliga känningar åt hjärttrakten genom sin oförmåga att reda upp Anséns och Sundbergs öfverraskande dribblingar och pass. Det var således en match med förmåga att entusiasmera, en match utan en enda död punkt i spelet, och förd med en fart som värdigt anknöt sig till det som vi fingo bevittna under den minnesrika segerdagen mot yankee-pojkarna. I långa passningar gingo bollarna upp till yttrarna, och med en verklig amerikansk energi gingo Karlstrand och i synnerhet Rune Bergström fram i anfallen. Och framför målen sparades ej på krutet. Det sköts både på korta och långa afstånd, i både möjliga och omöjliga ställningar. Våra framför mål eljest så stelbenta Stockholms-forwards hade plötsligt fått ett sådant lif och rörlighet i sina nedre extremiteter, att man förvånad gnuggade sig i ögonen för att känna, om man drömde eller var vaken. Sundberg till och med öfverdref sin verksamhetsifver därhän, att han slog in bollen med händerna. Men här kolliderade hans goda vilja med spelreglerna och domaren Gelbord tvingade snart Sundberg att något begränsa sin stridsberedskap.

För backar och målmän blef därför under sådana förhållanden lifvet långtifrån en dans på rosor. Berka i A. I. K.-målet svettades svårliga

ETT GODT NYTT ÅR

TILLÖNSKAS ALLA DJURGÅRDARE AF:

A. B. Gulaschbaronerna
Basaren 1916
Alm, Knut
Almlöf, Eric
Backlund, Gösta
Bengtsson, Eric
Bång, John F.
Bomgren, John med Fru
Carlson, Dea
Carlson, S. S.
Dahl, Edit och Elsa
Ekberg, Ernst med Familj
Ekberg, Gustaf
Ekenberg Pelle med Fästmö
Eriksson, Empa med Fästmö
Eriksson, Harald med Familj
Frykman, Putte.
Flickorna hos Feiths,
Strandvägen
Gillström, B.
Gustafsson, K. med Fru (Köping)
Hagberg, Harry
Hansson, O. B. med Fru
Hedjersson, N. A.
Hellberg, C. med Familj
Hellgren, "Knatten"
Hemming, Einar
Hülphers, Axel
Höglund, Artur
Isaksson, Axel
Jacobsson, Menotte
Jahnzon, Calle med Familj
Jansson, J. G. med Familj
Johansson, Einar
Johansson, Ernst
Johansson, Gotte
Jonsson, John
Jonsson, Sven och "kusin" Greta
Jönsson, G. med Familj
Karlsson, David med Familj
Karlstrand, K.
Klercker af, J. C. N.
Larsson, Helge
Möller, Birger
Nilsson, Algot
Nilsson, David
Nordberg, Edv.
Nordström, Olle
Nordenskjöld, B.
Nylund B. med Familj
Nyström, Acke och "syster"
Märtha
Odenrick, Valle
Olsson, Gösta
Ohlsson, Einar
Petsén, C. O. med Familj.
Petsén, V. N. med Familj.
Robba, Grön
Rosborg, Ragngar
Rudén, Fritiof
Rönn, Gunnar
Sandström, Bröderna
Schörling, Axel med Familj
Skoglundh, C. Hj. med Fru
Sund, Nisse
Sundberg, Ruben och Edvin
Sundholm, Kalle, utan Fru
Svensson, lätt- och fjädervikt
Swanberg, Carl
Söderberg, Olof
Söderberg, "Knata"
Söderqvist, J.
Waldau, Thure
Wallenström, G. A.
Wasström, Knut
Wicander, Eric
Wicksell, R.
Widgren, Kurt
Wiessner, Björn
Wilhelmsson, Bröderna
Åkerholm, Hj.
Östlund, Erik
Öhman, Putte med Gulli
Öjermark, Albert

Största Specialaffär i alla sorters
Sport-Dräkter för **Herrar** och **Gossar**
Obs.! Våra egna välkända tillverkningar.
Fullständig **Ekipering.**
Finaste **Herr-Skrädderi.** Bäst & billigast.
Paul U. Bergströms A/B 74—76—78 Drottninggatan

METROPOL
Norrmalmstorg
Allm. Tel. 7567 Riks Tel. 9906

och minskade säkerligen ett kilo för hvarje hård kula från Vicksells eller Köpings fot, och borta hos djurgårdarna tvingades Rudén att rotera som en oljad blixt — en mycket svag liknelse — mellan sina stolpar. Backarna stodo i det längsta lugna i stormen på båda hållen, och särskildt Todde höjde sig som förut nämnts, öfver omgifningen, men äfven Backlund visade en kraft och bollsäkerhet, som kom hans lof att sjungas i skilda tonarter af hänförda djurgårdsentusiaster.

Det finnes dock tillfällen, då äfven den mest träffsäkra backfot står maktlös, och den rörligaste målsman måste känna sin begränsning. Inför ett af Karlstrands hastiga upplopp brast ett ögonblick A. I. K.-försvarets vaksamhet — tillräckligt för den framstormande Köping att genast på djurgårdsytterns centring skjuta mål — Djurgårdens första. Men djurgårdarnas glädje blef ej långvarig. Nere från sin backplats gör Todde en flink manöver förbi Knata och den framrusande Vicksell, och med ett långt överrumplande skott sänder han bollen i mål, förbi den nästan lamslagne Rudén. Spalding hade fått en efterföljare fortare än någon anat, och A. I. K:s läktarkör aflade ett uthållighetsprof som nästan gränsade till det onaturliga.

Bravo Todde!

Nästa öfverraskning hade äfven svartingarna i beredskap. Ett stycke in på andra halftid lyckades de efter att ha jagat andan ur både Frykman och Backlund smälla en andra boll i Djurgårdsnätet. Nu spände djurgårdarna sina krafter till det yttersta. Frykman ställdes som centerhalf och med en energi, som bröt ned alla hinder, gingo de svartblå fram. Det måste bli mål. En tilltrasslad situation framför A. I. K.-målet utlöstes i frispark, och med en järnhård kula, som gjorde brännblåsor i händerna på Berka, omsatte Vicksell till verklighet djurgårdsentusiasternas intensiva förhoppningar på ett andra och utjämnande mål. "Hej, Djurgården, hej!" dånar det från läktare och ståplatser, och Frykman skulle i glädjen velat slå frivolter om han bara kunnat.

Mauritz Widforss H. A. B.
Kungl. Hofleverantör
Klarabergsgatan 31, Stockholm
filialer Drottningg. 88 och Karl Johans Basar, Slussen

Fotbollar,
Bollskor,
Hopp- och
Springskor,
Strumpor,
Byxor,
Tröjor,
Hoppställningar
m. m.

Sportartiklar,
Vapen,
Ammunition och
Fiskredskap.

K. ANDERSON
HOVJUVELERARE
OPERAHUSET • 1 JAKOBSTORG 1

Vid full tid stod spelet ännu oafgjordt (2—2), och för en gångs skull kunde både A. I. K.-are och Djurgårdare ena sig om, att detta resultat var det mest rättvisa.

Jn.

II.

Den löftesingifvande matchen vid den nya Tranebergsplanens invigning, då Djurgårdarne efter ett rifvande och vackert spel besegrade svartingarne med 4—2.

Djurgårdens höstform har kommit — Frykman har kommit — revanchen mot Gnagarna har kommit! — se där tre anledningar till glädje för alla äkta djurgårdare.

Jämn och ansad låg den nya gräsmattan mellan de nyuppsatta patenterade målburarna — redan den en anledning till belåtenhet och stolthet. Duggregnet gjorde inte ett dugg. Det hör ju till djurgårdsvädret.

På den fina planen i det fula vädret utvecklade sig ett förbluffande präktigt, energiskt och liffullt spel, som tydde på att spelarna lämnat sommardåsigheten bakom sig och på allvar inrikta sig mot mästerskapets efterlängtade triumfer. A. I. K.-are, Djurgårdare och fotbollvänner i allmänhet gladdes af hvad de fingo se.

*

Djurgården ställde upp med: Rudén; Frykman, Backlund; Nordenskjöld, Ekberg, Hemming; Johansson, Jansson, K. Gustafsson, Söderberg, Karlstrand. — A. I. K.: Bergkvist; Malm, Rune Olsson; Lindström, Nilsson, Spångberg; Bergström, Gunnarsson, Svensson, Christoffersson, Sundberg. — Wicksell och Groth saknades sålunda i de resp. lagen, hvilket får anses väga jämnt.

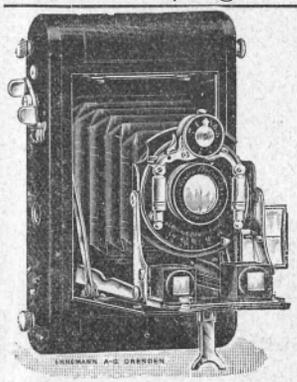

FOTO
ARTIKLAR
SÄLJAS AV
FORSNERS A.-B.
Klarabergsgatan 44

Från första halftid är att anteckna:

Frykmans grofva missar, som bl. a. gåfvo upphof till de båda första af A. I. K:s många hörnsparkar;

Djurgårdens första mål, behärskadt inspelat af Gustafsson efter dribbling och förträfflig passning af Ekberg;

två granna upplopp af Gotte Johansson, vilken ena gången lurade Spångberg och skapade en situation, som Berka med svårighet afvärjde, och andra gången fick den angripande Olsson på fall samt skickade in en centring som Söderberg nickade in (= Djurgårdens andra mål);

A. I. K:s tillfälliga modlöshet efter det första målet och så småningom, mest tack vare Lindström, återkommande själftillit;

Backlunds ofrivilliga skalle mot det egna målet, som den smidige Rudén med nöd hann klara;

Bergströms kanonskott i knähöjd, fint klarat af Rudén, och Svenssons skalle i mål ur klunga, hvilken boll Rudén mötte en hårsmån för sent.

Halftid: Djurgården 2, A. I. K. 1.

Andra halftidens hufvudfakta voro:

En flott dribbling af Svenssen, afslutad med en förbluffande passning framför fötterna på Gunnarsson, som ej hann avancera långt förrän Nordenskjöld kom som en stormvind och sopade bort boll och spelare;

A. I. K:s utjämnande mål, gjordt i straffspark af Gunnarsson efter en obetydlig hands af Ekberg strax innanför straffområdet;

Olssons och Frykmans succesivt återvunna säkerhet;

Djurgårdens pressning, aflöst af Svenssons virtuosa individuella dribblingar;

Söderbergs med beundransvärdt lugn insatta mål intill stolpen, gjordt efter passning af Karlstrand och ett par finurliga vändningar;

Sundbergs två fina skott, det ena i stolpens utsida, det andra taget af Rudén;

den relativt uthvilade Gustafssons långa eleganta dribbling nästan rakt mot mål förbi flera A. I. K:are, afslutad med ett dunderskott i mål;

A. I. K:s resultatlösa pressning.

Full tid: Djurgården 4, A. I. K. 2.

*

Knappast hade man väntat att i det vädret få se ett så godt spel. Passningarna gingo med både fart och precision, och det bästa af allt var att matchen från början till slut var fri från alla tendenser till hårdt och ojuste spel. Hvilket som bekant ej alltid varit fallet då de båda "arffienderna" mötts.

Att det bättre laget vann, var uppenbart. Och ännu tydligare var att Djurgården spelade afsevärdt bättre än någonsin tillförene i år. Det var också ett synnerligen starkt lag som de svartblårandiga ställde upp med, och den enda som inte riktigt hörde hemma i samlingen var Hemming.

Djurgårdens öfverlägsenhet låg till största del i forwardsspelet. A. I. K. använde sig allt för litet af yttrarne, och följden blef den att när passningarna en och annan gång hittade utåt linjerna var Sundberg i synnerhet men äfven Bergström ej till hands att ta emot dem. Karlstrand och Gotte däremot höllo sig båda på sin plats och fingo som regel in betydligt grannare centringar än kollegerna i de svartes lag. Djurgårdarna fingo härigenom ett mera öppet spel och dess innerforwards behöfde ej trassla in sig i en enda härfva som så ofta var fallet med A. I. K:arnas. I de blårandigas kedja framträdde särskildt Köping genom sin effektivitet. De två mål som han kunde skrifva på sitt konto voro synnerligen vackra. Han äger i hög grad det som framför allt fattas hos Svensson, nämligen förmågan att på egen hand snabbt kunna bryta igenom framför mål. Iffa arbetar ju alltid storartadt hela matchen igenom och gör de mest underliga trics, men målen är ju i alla fall hufvudsaken. Gustafsson har dessutom den fördelen att vara fullständigt osjälfvisk. Se t. ex. på det andra målet som skallades in af Söderberg. Köping stod då också i god position att nicka in bollen, men då han hörde Söderbergs rop att gå väck, lydde han genast. Knata var sig lik från förr, tokroliga trics på plan och farlig framför mål. Han har så korta fötter att han ej behöfver riskera att skjuta öfver mål, var det någon som påstod, och det ligger nog en del sanning däri. Af A. I. K:s forwards var det blott Bergström och Svensson som kunna ges betyget goda. Sundberg tycks ej trifvas riktigt på ytterplatsen. Han är ju äfven en rätt så god skytt, så förståndigare hade nog varit att ta Ansén-Sundberg till vänsterwing. Reserven på vänsterinnerplatsen var lika med noll, och Gunnarsson har visst alldeles glömt bort konsten att skjuta. Han skulle för öfrigt ha ovanligt stor nytta af att förskaffa sig litet kvickhet i benen af Hjertberg.

Af gårdagens halfbackar förtjänar Lindström främsta lofordet. Han var den klippa mot hvilken massvis af Djurgårdsanfall strandade. Knutte Nilsson gjorde sig ej så mycket gällande. Han hade tydligen för snabba spelare mot sig. Men som helhet betraktadt var nog de svartas trio en hårsmån bättre än Djurgårdens. Men i gengäld var det senares bakre försvar afsevärdt öfverlägset. Att Rudén är hufvudstadens bäste målman, kunna vi nog nu komma öfverens om. Genom sin vighet och kvicktänkthet gjorde han ett par synnerligen vackra räddningar, och bl. a. klarade han den i öfrigt briljant spelande Backlund från blamen att sätta bollen i eget nät. Frykman gjorde visserligen en och annan ful miss — det går väl bort när han blir riktigt väl tränad — men gjorde också kraftiga brytningar. Berka verkar allt litet trög i bland, men målen som gingo in voro svåra att ta för att ej säga omöjliga, med undantag för det andra. Malm är ju sig lik i alla skiften. Mot den nye vänsterbacken — f. d. Johanneshofvaren, som i våras gaf en gästroll i Djurgården — har man att anmärka, att han tar det hela allt för slött. Litet mera kläm och ruter om vi få be! *I. B.*

Ett kort referat öfver en tråkig händelse.

När distrikstmästerskapet gick till de fromma önskningarnas rike.

Efter triumferna öfver A. I. K. och Hammarby fanns väl ej en människa, som skulle protesterat, om man hållit Djurgården god för att plocka in minst ett halft dussin bollar på Järfva. Men fotbollsgudinnan hade bestämt en sensation den dagen. Och sensation blef det! Visserligen voro Rudén, Frykman och Kalle Gustafsson borta, men Djurgården kunde ha vunnit matchen, om de litet tidigare satt upp samma fart, som hölls sista halftimmen. Man får betänka att laget på tre punkter när var identiskt med A. I. K:s besegrare i semifinalmatchen förra året och Backlund, Ekberg och Loricks voro väl ej af sådan låg kvalitet att matchen kunde förloras på dem. För öfrigt begick laget ett stort taktiskt fel, då "Knata" — den farligaste forwarden — flyttades upp som halfback, då det gällde att taga in Järfvas ledning. Som det nu gick, manar taktiken ej till efterföljd!

Matchen ingick i distriktmästerskapet och förlorades med 2—3.

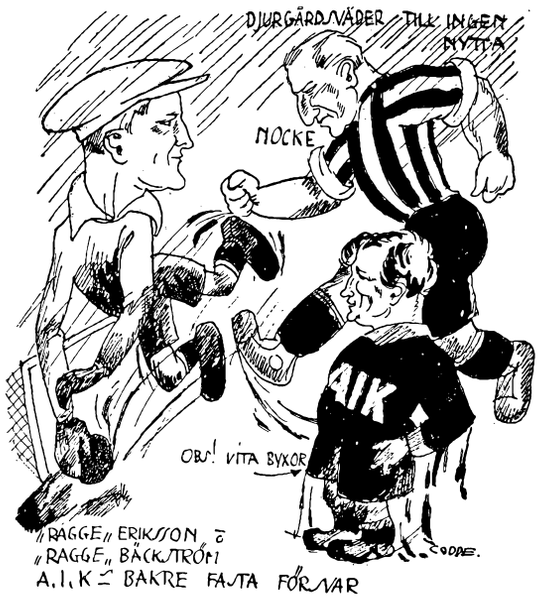

"Och Nocke Djurgårdshalfback han står i matchens larm
i fotbollsskor och tröja han är vår styrkas arm
ej elfva T. T:grabbar kan skrifva honom bud
— Vid Råsunda man hör det på J. A:s klagoljud —."

(Fritt efter Gud vet vad.)

Matcherna i Svenska Serien hösten 1916.

Hur det gick då Djurgårdens höstform uteblef.

Tala aldrig med en Djurgårdsspelare om Svenska serien. Han bara skrattar, rycker på axlarne och frågar: "Är det kanske något mera som Du inte vill ha svar på?" Med andra ord sagdt, Svenska serien har aldrig intresserat Djurgårdens bollspelare. Den har tagits mera som ett nödvändigt ondt och aldrig med någon entusiasm. Och det är ju ett ganska egendomligt förhållande, alldenstund Svenska serien ändå är en af föreningens säkraste ekonomiska grundvalar. År efter år har det varit samma tråkiga historia med Djurgårdens insats i serien. Aldrig någon sammanhållning i laget, när det gällt en seriematch utan än har en spelare strejkat än en annan. Och så har det följt nederlag på nederlag, och i våras fingo vi upplefva den skandalen, att mästerskapslaget från 1915 hamnade på sista platsen.

Höstmatcherna däremot började mera lofvande. Då nästan trängdes spelarna om plats i laget — det gällde att förvärfva sina sporrar för svenska mästerskapet. Sacra egoissimo. När så mästerskapet var öfver, skingrades åter spelarna i alla himmelens väderstreck — då ville ingen längre tjäna för Lea, när Rachel redan förlorats. Och så började den gamla resan i utförsbacken — nederlag och åter nederlag.

Men det kan hända en vacker dag, att de öfriga lagen i serien tröttna på en så nyckfull visavi som Djurgårdens elfva och vilja söka sig en mera pålitlig. Djurgårdarne *kunna* dock spela fotboll, de kunna mer. De kunna också *segra*. Det har svenska mästerskapsmatcherna i många år visat. Skulle inte denna segervilja kunna öfverflyttas äfven till seriematcherna. För Djurgårdens och Djurgårdsspelarnes goda namn och anseende skulle därmed mycket vara vunnet.

Jn.

Den första seriematchen blef en lofvande början. Djurgårdarne vunno en populär seger öfver Göteborgs-Kamraterna med 2—1 efter ett dock ganska medelmåttigt spel.

Traneberg den 10 Sept.

Det var inte utan att Djurgårdarnes första seriematch ute vid Traneberg blef en missräkning. För den som väntat sig ett öfverdådigt spel. Men lokalpatrioten hade skäl att jubla. Visserligen spelade göteborgarne med en del reserver, men det hindrar inte, att deras anseende som "Sveriges bästa lag" fick en rätt så kännbar knäck.

Med Gelbord som domare ställde de båda lagen upp som följer:

Djurgården: Rudén; Wicksell, Backlund; Nordenskjöld, Frykman, Hemming; G. Johansson, Ejnar Ohlsson, K. Gustafsson, Söderberg, Karlstrand.

Göteborgs-Kamraterna: Karlsson; K. Olsson, Lund; Uhlén, Törnqvist, Rosell; Johansson, Schyllander, Börjesson, Hjelm, Lundin.

Djurgårdarne, som för dagen uppträdde i en klädsam röd tröja, började med ett energiskt anfall, och det bar sig inte bättre till än att göteborgarnes vänsterhalvback råkade stanna bollen med handen. Det blef sålunda straffspark innan 20 sekunder af speltiden gått till ända. Men Ragge sköt bollen en bit utom stolpen. Länge dröjde det dock ej förrän stockholmarne kommo igen i nya anfall. Köping passade till Gotte. Denne löpte ned och centrade — men ett par meter för långt bakåt, så att när Knata fick hand om bollen voro göteborgarne honom inpå lifvet. En centring från Karlstrand skallade Köping öfver plankan och några minuter senare fick Djurgården sin första hörna. Dåligt upplagd. Ännu hade Kamraterna icke lyckats få ihop något samlat angrepp. Börje stod midt ute på plan och tittade på, och man kände redan nu på sig att han hade en af sina dåliga dagar. Hjelm var emellertid i sina vanliga tag och från honom hade man tydligen att vänta faran — om det nu skulle bli någon. Lundin lade in en kortpassning framför fötterna på Hjelm, men just som denne skulle skjuta halkade han ikull på den alltför yfviga gräsmattan. Djurgården skaffade sig en andra hörna. Äfven den expedierades dåligt, och göteborgarnes högersida fick hand om bollen. Hemming bröt emellertid anfallet och skickade bollen till Söderberg som i sin tur sände den till Köping. När denne sedan blef attackerad lät han bollen glida öfver till Gotte som kom framrusande. Karlsson sprang ur målet för att fånga, men djurgårdaren lät bollen beskrifva en kurva öfver hans hufvud och med sakta fart dalade bollen i mål. Just ett ögonblick för sent kom Karl Olsson till undsättning, och kunde blott ytterligare markera målet genom att med jättekraft sätta bollen i nättaket. Nu kom en period, då göteborgarne till största del hade hand om spelet. Men det var alltför liten enighet i laget för att det skulle bli något resultat. Yttrarne fingo mycket sällan bollen, och när detta någon gång hände, kunde man få se dem gå upp i snabba rusher och centra till — djurgårdsbackarne. Deras egna innerforwards stodo bortåt midtlinjen och sågo på. Börje försökte dribbla ibland men sprack ständigt, och de enda vackra saker man fick se honom göra var en och annan uppläggning för yttrarne. Schyllander var inte stort bättre han och verkade i dubbel mening liten. Men när Hjelm fick hand om bollen blef det annat af. "Bra karl reder sig själf" tänkte han tydligen och dribblade ofta förbi en fyra, fem djurgårdare — somliga ett par gånger om för säkerhetens skull — men hade otur med skotten och något resultat blef det ej. Frykman och Lill-Ejnar stucko igenom med ett par skott, men så blef det åter hett framför djurgårdsmålet. Det kom ett par svåra skott, två väl upplagda hörnor, en skalle i plankan, ytterligare ett par skott och så en frispark på 20 meters håll som blef till hörna. Denna sparkades ut och så var det slut med bombardemanget af djurgårdsmålet, som nog äfven hade litet grand tur att tacka för att det ej blef någon påhälsning. Backlund hade litet svårt att komma till rätta i det här virrvarret. Han behöfver mera svängrum än hvad som nu bjöds på. Wicksell fick därför hufvudbördan av arbetet, men det skötte han som en hel karl. Göteborgarnes anfallsspelare resignerade till slut för det hårda motståndet. Japan kunde sålunda i lugn och ro stå ute på sin kant och peta tänderna, medan Köping sköt ett skott öfver mål och Ejnar Ohlsson hoppade upp på axlarne på lille Lund och gjorde honom än mindre stridsduglig än han var förut. Karlsson fick det nu hett om öronen en stund. Vid ett tillfälle, då han sprungit ut och fångat en boll och därvid fallit omkull, blef han närgånget uppvaktad af ett par djurgårdare och han såg sig ingen annan råd än att slänga fram bollen till Lund som stod ett par meter därifrån. Men denne fick ej spark på bollen utan Gotte snappade upp den och sände den mot det öppna målet — men en hårsmån utanför stolpen. Se'n fick Karlson på sin lott att klara en frispark från några och tjugo meters håll, boxa bort en hörna och släppa in en rullande boll. Detta sistnämnda hände 34 minuter efter spelets början. Knata dref upp bollen och passade till Köping som stod snedt framåt. Bägge backarne rusade till för att stänga vägen medan Karlsson sprang ut och tog hand om bollen. Men Köping fick fram långa benet en bit framom de andras och tussade på bollen, så att den gled förbi Karlsson och sakta men säkert hamnade i nät. Schyllander ämnade nu visst försöka reparera sitt anseende, och med hjälp af Börje fick han igång en attack, kom i skottläge, sköt — mitt på Rudén. Se'n blef det en hörna framför Göteborgsmålet och så en till och så två och så slutade halfleken med 2—0 till Djurgårdens favör.

Den första halfleken hade spelet varit lifligt och underhållande, stundtals vackert, men den andra blef det med korta perioder undantagna nästan enbart tråkigt och slött. Göteborgarne började bra och forcerade häftigt. Och redan efter 4 minuter sköt Hjelm ett utomordentligt skott utom räckhåll för Rudén. Spelet stod nu 2—1. Och längre tycktes inte göteborgarnes ärelystnad sträcka sig. Ty nu gaf anfallet så godt som fullständigt upp och lät Djurgårdsforwards duellera med försvaret. Det blef hörnor, skott och frisparkar om hvartannat och med korta mellanrum. Men Kalle Olsson skötte om ruljansen på ett enastående sätt och trots det ringa bistånd Lund lämnade blef det inga mål. Nu återstod 5 minuter. Ragge blef justerad och

begaf sig utanför plan. Davenport kom springande med sina meklamenter. Djurgården spelade med blott en back — den vänstra. Då for arbetsdjävulen in i Börje. Han fick tag i bollen, dref den nedåt med rasande fart, och som den goda taktiker han är, tog han naturligtvis en lov utåt djurgårdarnes oförsvarade högersida. Backlund hann ej fram till undsättning förrän Börje kommit i skottläge och sändt en fräsande kula mot mål. En poäng tycktes gå till Gud. Eller kanske rättare — till Göteborg. Men Rudén gjorde en utomordentlig räddning. Men hur lätt kunde inte Djurgården ha fått sota för sin obetänksamhet att ej fylla ut vakansen på högerbackplatsen! Under den återstående tiden hände intet märkvärdigt, och 2—1 blef sålunda resultatet af fjolårsmästarnes och seriemästarnes möte.

Top.

Redan den andra matchen blef en kännbar knäck för Djurgårdsförhoppningarne. Mot Norrköpings-Kamraterna kunde Djurgårdslaget endast spela oafgjordt 1—1.

Norrköping den 18 Sept.

En Norrköpingsreferent lämnar följande skildring öfver hur vi förlorade vår första poäng:

Knappast någon fotbollsmatch har väl här i Norrköping emotsetts med så stora förväntningar och en så intensiv spänning som gårdagens. Kamraternas goda spel, knappa nederlag (som många anse orättvist tillkommet) och de vackra erkännanden som kom laget till del i Stockholmspressen vid matchen mot Djurgården för ett par veckor sedan utgjorde väl den största dragningskraften på publiken, men fotboll är ju äfven utom detta så ofantligt populärt här f. n. att man kunde räkna på "fullt hus". Publiktillströmningen blef t. o. m. större än förra årets match mot danskarne och antalet åskådare uppgick i går till öfver 2,200 personer. Man hade väntat en snabb och hård match och förstklassig fotboll, något som det utmärkta vädret äfven borde bidragit till och äfven på sina håll till seger för hemmalaget. Men hur det var slogo väl knappast några af dessa förväntningar helt in och jag tror äfven att flertalet af de närvarande väntat sig något mer, än hvad matchen bjöd på. Första halftiden gick väl an. Då visades ett tämligen bra, dock långt ifrån anmärkningsvärdt spel, men den andra! Då var det enbart ett lag som spelade och det var Djurgården under det Kamraterna gjorde sina anhängare förtviflade genom att visa hur man icke skall spela.

Med E. Johansson som domare ställde de bägge lagen upp på utsatt tid, Kamraterna med ordinarie lag och Djurgården med ersättare för Nordenskjöld och Wicksell. Djurgården vann i lottdragningen och ställde Kamraterna mot den skarpa solen. De senare satte genast i gång med ett snabbt spel och Kling var snart nog framme och sände den första farliga bollen mot Djurgårdens mål. Målvakten visade sig emellertid vara rätte mannen på sin post och han klarade lätt och ledigt ett par svåra situationer. Djurgården visade äfven de snart nog, att de ville ha ett ord med i laget och Kamraternas försvar hade det stundtals ganska krångligt. Målvakten tog genom att kasta sig två fräsande bollar och bröt påpassligt flera anfall, som voro af hotande natur. Backarna spelade äfven lugnt och säkert och alla motståndarnes anfall afvisades, ett par dock på bekostnad af hörnsparkar. Spelet var för öfrigt omväxlande denna halftid och bägge lagen hade ungefär lika mycket af detsamma. Djurgården förstodo att breda ut spelet på ett förståndigt sätt och använde sig flitigt af sina ytterforwards, hvilkas ypperliga centringar förorsakade åtskilligt hufvudbry vid Kamratmålet. Kamraterna trängde ihop spelet för mycket i midten, hvilket gjorde att det blef få tillfällen till några farligare skott, då motståndarnes försvar alltid hann samla sig och stå i vägen. Vänster ytter fick visserligen arbete då och då, men han hade allför starka män mot sig för att kunna göra sig gällande. Sedan bollen två gånger legat i Djurgårdsmålet och en gång i Kamraternas, samtliga ogillade för off-side, kom å halflekens senare skede ett riktigt mål, mest tack vare Kamraternas höger ytter, hvars vackra centring väl tillvaratogs.

Djurgården öppnade andra halftidens spel med ett mål på nacken, men de visade snart att de ej voro riktigt nöjda med detta sakernas tillstånd. De satte upp en hög fart och presterade ett snabbt och säkert spel, som gång på gång förde dem i närhet af Kamratmålet. De senares försvar lurades äfven att begå en del misstag, hvarför det såg mer än hotande ut vid flera tillfällen. Det utjämnande målet lät ej heller vänta på sig så länge och var en direkt följd af vänster inners dribblingsförmåga. Djurgårdslaget fick fortsätta att vara öfverlägset hela halftiden, Kamraterna kunde visserligen åstadkomma några anfall, men dessa voro på det hela taget ej af den rätta stilen och runno ut i sanden. Det var ej heller så lätt för forwards att utföra några storverk, så dåligt understödda af halfbackarna som de voro. Tiden gick emellertid utan att man kom till något afgörande och bägge lagen fingo alltså hvar sitt mål och poäng i Sv. serien, som matchen gällde.

Djurgårdens lag var synnerligen stabilt och bra och man kunde knappast se, att laget spelade med reserver, då dessa fullt fyllde sina platser. Forwardskedjan var snabb och väl samspeld och utmärkt ledd af centern. Den bäste man var utan tvifvel vänster inner, hvilkens bollbehandling och fyndighet var utomordentlig. Halfbackarne voro kraftiga och hade god placering. Af backarne var högern bäst, särskildt genom sitt goda hufvudspel. Målvakten motsvarade fullt sitt rykte, som en god bollfångare.

Kamraternas lag var sig ej likt. Det saknades sammanhållning och uthållighet samt uppfattning af hvad som borde och icke borde komma ifråga. Forwards gingo för mycket med bollen i st. f. att använda sig af rena passningar och öppet spel. Höger ytter nonchalerades i allt för hög grad af sina kamrater. Halfbackarne spelade med undantag för högern under vanlig form, centern placerade bollen dåligt och vänstern spelade t. o. m. bakom backarna. De senare hade mycket att göra och redde sig tämligen bra. Målvakten var bäst i laget.

W.

Resan utför börjar på allvar med tredje matchen då den väntade revanchen på A. I. K. för mästerskapsfinalen istället blir en ny triumf för "svartingarne" med 2–1.

Traneberg 29 Okt.

A. I. K.: Eriksson; Malm, Bäckström; Lindström, Nilsson, Spångberg; Sundberg, Groth, Svensson, Ehroth, Ansén.

Djurgården: Rudén; Jonsson, Backlund; Pettersson, Frykman, Hemming; Johansson, Olsson, Nordenskjöld, Gustafsson, Karlstrand.

Efter 4 dagars ihållande regn har man ej rättighet att begära allt för mycket av en fotbollplan. Man måste därför fastslå att Traneberg var i ett överraskande gott skick i går, när Djurgården och A. I. K. möttes till ett nytt nappatag. Naturligtvis var gräset både halt och slipprigt, och små insjöar voro utplanterade här och var — särskilt framför vänstra (från stora läktaren räknat) målet — men i alla fall var planen avsevärt bättre än Stadionmattan förra söndagen.

Djurgården mötte med tvenne reserver, om man nu får räkna det lag som spelade i finalen ordinarie. A. I. K. hade jämnt det dubbla antalet reserver. Men Djurgården förlorade nog minst lika mycket på sina 2 som A. I. K. på sina 4. Ty Jonsson — ehuru riktigt bra — kunde naturligtvis ej ersätta Wicksell, och Pettersson i stället för Knata blev en oerhörd försämring synnerligast som man satte upp Nordenskjöld på centerforwardsplats. A. I. K:s två nya män i det bakre försvaret gjorde detta knappast sämre, ty även om Bäckström inte fullt tillfredsställande kunde vikariera för Rune Olsson, så uppvägdes dock detta till fullo av Erikssons briljanta målvaktsspel. Varemot wingen Sundberg—Groth givetvis icke var en fullgod ersättare för Bergström—Gunnarsson. Spångberg som vänsterhalvback tål ju ej heller en jämförelse med Groth.

Efter gammal god vana satte Djurgården redan från början upp hård fart, och anfallen mot de svartas mål voro i avgjord majoritet. Men Nocke som centerforward lyckades icke hålla ihop sin kedja på det rätta sättet, och passningarna från mitten kommo aldrig med den precision och omtanke som är så karaktäristisk för A. I. K.:s centerman. De svartas anfall genomfördes betydligt bättre, och de båda vänsterfotingarne på högerkanten följde tämligen bra med i galoppen. Efter ett par djurgårdsanfall — varibland annat Gotte Johansson hade haft en chanse att ge sitt lag ledningen — gjorde A. I. K.:kedjan ett synnerligen vackert forceringsförsök, som belönades med skarpa applåder. Groth fångade bollen ungefär på mittlinjen, passade till Svensson, och så gick bollen i oavbruten följd från man till man ända ut till Ansén. Denne slängde in en centring, varpå Svensson tvenne gånger sökte nicka i mål. Först fick han emellertid bollen endast rakt upp i luften, och sedan fångade Rudén säkert.

Men även A. I. K.:s halvbackar etablerade stundtals sig sinsemellan samspel och särskilt syndade Spångberg i detta hänseeode. Flera av de farliga situationerna framför A. I. K.-målet uppstodo också härigenom. Några skott följde mot de svartas mål, men ännu voro de blårandiga anfallarne ej tillräckligt närgångna för att sätta Eriksson på riktigt prov.

A. I. K.:arne litade mycket på sin vänstersida, och dit passades också de flesta bollarne. Ansén fick alltså en synnerligen ansträngande dag — nästan för ansträngande kan det tyckas. Man minns från föregående söndag, huru svårt Wicksell och Nordenskjöld hade att hålla hrr Ekroth och Ansén i schack, och då kan man ju lätt förstå att inte Pettersson och Jonsson skulle gå i land därmed. Den senare utförde dock ett synnerligen gott arbete. Och ett tag fäste han tre gånger en suite uppmärksamheten vid sig. Först sprang han ifatt den flyktande Kalle och tog bollen ifrån honom, strax därpå bröt han resolut Ekis försök att tränga sig fram, för att sekunderna efteråt ge bollen en så kraftig sinkadus, att den flög långt bakom läktaren. En ny boll anskaffades men just i samma moment kom rymlingen singlande tillbaka.

Vid pass en kvarts timme kunde ha förflutit efter avspark, då A. I. K. tilldömdes en hörna. Den lades inte upp alltför omsorgsfullt, och efter något pokulerande närmade sig bollen åter mittlinjen. Spånga fick emellertid tag i den och lade fram den för den omarkerade Ekroth. Denne sköt hårt mot mål, och Backlund såg ingen annan utväg att rädda än att mota med handen. Det blev alltså straffspark. Ekroth lade in bollen säkert tätt utmed vänstra stolpen.

Ej långt därefter var ställningen nära att ändras till 2—0. Sundberg hade kommit i läge och

Glöm ej årsafgiften för 1917

sköt ett visserligen ej så svårt skott. Men att halkan höll på att spela Rudén ett spratt, och det var ej långt ifrån att bollen hade gått in.

Malm förskaffade sitt lag på halsen en frispark från 20 meters håll för det han litet omilt hade skuffat undan den eljes alltför stadige Nordenskjöld. Frykman sköt, men målvakten fångade säkert. Och när den mannen hade fått tag i bollen, tappade han den ej, trots att den säkerligen var mycket hal och svår att handskas med. Efter en rush av de svartas högersida med ty åtföljande skott av Sundberg, vilket strök tätt över ribban, fick så A. I. K.-försvaret några heta duster.

Nordenskjöld visade sig omöjlig att kunna leda angreppen, och när djurgårdarne därför ville framåt, var det Ejnar och Gotte som fingo sköta om den saken. Och eftersom de hade relativt svaga försvarsspelare emot sig, så gick det ganska bra. Centring följde på centring, och heta strider blevo utkämpade i lervällingen framför A. I. K.-målet, dit bollen med en viss förkärlek tycktes vilja dra sig. Det sparkades, så att vatten och lera stänkte lång väg. Ibland gick det till och med så hett till, att man knappt kunde urskilja spelarne. Efter en häftigare kollision stannade också ett par spelare i dyn, och när lergubbarne drogos upp fanns ingen möjlighet att känna igen dem. Det lär visst emellertid ha varit Knutte Nilsson och Ragge Bäckström.

Något annat resultat än ett par hörnor blev det emellertid inte av de svartblås pressning. I sista hand klarade nämligen alltid målmannen av situationen. En särskilt vacker räddning gjorde han då Nocke skallade mot hörnet på en centring av Gotte. Han måste slänga sig så långt han kunde för att nå bollen, och då han sedan blev anfallen av ett par tre djurgårdare, som noga bevakade honom, slängde han förståndigt nog bollen död. Snart utjämnade sig emellertid åter spelet och efter ett par anfall av vardera lagen slutade halvleken med 1—0 för A. I. K.

Efter pausen hade Köping och Ejnar skiftat plats. Vad det nu skulle tjäna till, det vete gudarne. Det visade sig nu också snart att något ordentligt spel i Djurgårdens kedja var ej att tänka på. Gotte blev alldeles omöjlig med att slå bollar döda, och vad Karlstrand uträttade nu var lika litet bevänt med, som vad han gjorde under första halvlek. Spelet låg också så gott som hela tiden i händerna på de svarta. Groth hade den första stora chansen, då han mötte en passning från Iffa, som hade löpt upp på högersidan, men han slog bollen mitt på målmannen. Svensson själv var också uppe ett par gånger och sköt, men han hade otur med skotten, vilka samt och synnerligen ströko utanför stolparne.

Men såsom ofta händer, när ett lag ligger över, är det det andra som gör mål. Så ock nu. Gotte Johansson gick i en kontrovers med Bäckström segrande ur striden, förde upp bollen och centrade. Nordenskjöld fångade den och sköt sjungande hårt mitt i mål. Eriksson hade dock troligen klarat, om han inte halkat ikull i smörjan.

Spelet stod sålunda lika, och bägge lagen gjorde gifvetvis kraftiga ansträngningar för att ta ledningen. A. I. K. arbetade allt fortfarande mest på vänstersidan. Ekroth lade ett tag upp en vacker långpassning till Ansén, som nästan alltid lämnades omarkerad. Denne löpt upp och centrade men bollen fastnade i vattnet, en ny centring följde och på denna skallade Sundberg bollen, så att den strök utanför stolpen.

Strax därpå gjorde samme man en ryslig faute. Groth spelade bollen fri och lade upp den för sin kamrat, så att denne blott hade att löpa ner och lura målmannen, och för säkerhets skull löpte Svensson några meter bakom på sidan. Rudén tog en chanse och sprang ut. Men halkade — eller möjligen kastade sig omkull, så att Sundberg skulle i allsköns lugn och ro ha kunnat promenera in med bollen, men i stället sparkade han den bredvid. Det var så rysligt, att till och med den eljes allvarlige Knutte inte kunde låta bli att klappa sig på knäna och gapskratta. Ekis reparerade emellertid snart denna Sundbergs faute och sände in ett oemotståndligt skott i högra hörnet av målet.

Nocke och Putte bytte nu också platser, men alla djurgårdarnes ansträngningar voro förgäves. A. I. K. behöll övertaget och vann välförtjänt med 2—1. I sista minuten hade dock de svartblå en rätt god chanse att åter utjämna vilken dock förstördes genom hands på Köping just i samma ögonblick han skulle till att skjuta.

I. B.

Hvad Kurt i tredjelaget sade eller den verklige Djurgårdsentusiastens syn på matchen:

Två gånger under matchen kom A. I. K. upp, och

bägge gångerna blef det mål.

(Forts.)

Att vi emellertid från och med nästa år kunna motse en ny tingens ordning i vårt bollag kan man förstå af en följande annons i en af våra tidningar:

Efterlyses.

Dagen före finalen i Svenska fotbollmästerskapet försvann af okänd anledning Djurgårdarnes s. k. höstform från hufvudstaden och har sedan dess ej kunnat anträffas. Den rättsinnige tillvaratagare, som i oskadadt skick kan återställa densamma till föreningen erhåller hederlig vedergällning och sitt fotografi i medlemsbladet.

För D. I. F:s bollag

Jönsson.

Våra juniorer.

En kort revy öfver vårt yngsta fotbollslag och dess arbete under 1916.

Jubileumsåret har inneburit många svåra missräkningar för Djurgården. Enkannerligen för oss entusiaster (God Jul! "Ala", "Jn", Petsén m. fl.) har det varit mycket nedslående att från läktaren bevittna hur A-laget tagit jumboplatsen i svenska serien, stryk af Järfva och "last but not least" lidit fyra nederlag mot A. I. K., och hur B-laget i våras spolierades och därigenom kom totalt ur räkningen i Stockholms-serien.

Men det var ej om missräkningarna den här lilla artikeln skulle handla. Julen står för dörren och alltså måste jag försöka åstadkomma något, som fyller våra hjärtan med frid och fröjd. Tanken drager sig därvid till juniorlaget, denna duktiga elfva, som under den gångna säsongen fört de blå färgerna med all heder. Det är första gången Djurgården ägt ett verkligt juniorlag. Försöket förra året tala vi tyst om! Laget i år har skött sig öfver förväntan. Resultatet kanske kunde ha blifvit ännu bättre, om ej träningen till följd af den svårlösliga planfrågan måst skötas rätt så primitivt. Som träningsplats hafva spelarne varit hänvisade använda sig af Hästgardets smala plan. Till följd häraf kom forwardskedjan att vid träningen blifva hopklämd inåt centern, hvilket tyvärr äfven oftast satt i under matcherna. Hade laget från början kunnat inöfva flygelspelet, skulle framgångar härigenom nog hafva vunnits, då yttermännen i kedjan voro individuellt goda spelare. Genom mera öppet spel hade också innermännen fått större svängrum och chancer till skott, detta lilla ord, som skapar mål, poäng, seriemästerskap, "bunkar" och medaljer åt ett lag. Om forwardskedjan sålunda ej kan gå kritikfri, så har försvaret varit dess bättre. Hårda, snabba och påpassliga spelare, som förstått att i äfven de svåraste situationer rifva upp motsidans angrepp.

Säsongens facit har varit: 13 spelade matcher, hvaraf 6 vunnits, 4 blifvit oafgjorda och 3 förlorats. Mål: 18 vunna med 7 förlorade. Placering i Stockholms idrottsförbunds juniorserie: 2:dra plats.

Och så några ord om de enskilda spelarne:

Eric Wicander, målvakten, en ypperlig spelare på sin post med god blick för situationerna framför buren. Bör dock försöka lägga bort ett fel, som han kanske själf ej fäster så stor vikt vid: att vid utsparkar från mål ej placera bollen ensidigt till samma spelare. Se till, hvem af de egna forwards eller halfbackarna, som står fördelaktigast placerad, och spela bollen till honom!

Backarna *Ture Valdau* och *Ernst Johansson* snabba, bollsäkra, goda hufvudspelare, hårda utan att öfverskrida det tillåtna.

Halfbackar: *Albert Sundblad*, snabb och säker men bör vinnlägga sig om att spela bollen litet noggrannare till sina forwards. *Ragnar Rosberg*, en lugn och tillförlitlig spelare, god matare. *Georg Eriksson* har god blick för halfbacksspel men är något tung och behöfver träna upp snabbheten. *Albert Öjermark*, som under året spelat i samtliga Djurgårdens lag (utom old-boys! hvart har det för resten tagit vägen?), är en synnerligen rifvande spelare. Gick först på h. i.-plats men flyttades senare ned till c. h.-b., hvilket torde vara hans rätta. Här räcker han till att hjälpa såväl försvar som anfall genom sin stora rörlighet.

Forwards: *Olle Nordström*, snabb och med förmåga att sätta in fina centringar. Bör söka bortarbeta den nervosit, som stundtals gör sig märkbar. *Folke Axelsson* saknar tydligen självförtroende. Hvarför annars ej "bränna på" litet flitigare framför mål? På träning har han visat sig kunna konsten. *Helge Larsson*, energisk och rätt snabb men tänker ofta väl litet på yttrarna. *Yngve Sjöström* har nog varit felplacerad som h. i. Detta utan att gifva honom något ofördelaktigt omdöme. Nästa år hoppas jag få se honom som halfback, där jag tror han skall göra stor nytta. *Viktor Winberg*, i början center och efter återkomst från landsvistelsen h. i. har gjort stor nytta, särskildt på förstnämnda platsen. *Erik Bengtsson*, h. y., var till att börja med väl försiktig men blef sedermera djärfvare. Med litet större tillförsikt är han utmärkt.

Detta om individen. Helhetsbetyget blir a eller åtminstone minst AB +. Lefve juniorlaget år 1916!

Och så en sista uppmaning till pojkarne. Ni, som nästa år gå att spela i något af de högre lagen, äfvensom Ni fem: Waldau, Öjermark, Larsson, Sjöström, Winberg och Bengtsson, hvilka Djurgården nästa år hoppas få behålla som stomme till sitt nya juniorlag, ligg i af fulla muggar och gör Edert bästa! Det hoppas jag, Ni vill, liksom *Mr X.*

P. S. Till lagets energiske ledare, hr Bång, ber jag att å egna och, som jag hoppas, alla sanna Djurgårdares vägnar få uttala ett varmt tack för det oegennyttiga och gagnrika arbete, han nedlagt, hvilket om det får fortfara 1917, bör bringa rikliga frukter för fotbollidrottens främjande inom föreningen. *D. S.*

FABRIKS. MÄRKE.
Winborgs
(Kungl. Hofleverantör)
TORRA GULA SENAP "Extra Superfine"
på bleckburkar med **gul etikett**, jämngod med den bästa importerade och prisbelönt med **GULDMEDALJ** för **"framgångsrik täflan med utlandet"** — Tillagad **Senap** i glasburkar, **Vinättika**, **Vinaigre**, **Specialolja** m. m.
Försäljes af Herrar Speceri- och Viktualiehandlande.
A.-B. TH. WINBORG & Co., Stockholm.

Dålig disciplin.

I en artikel med ofvanstående rubrik har Idrottsbladet gjort ett synnerligen anmärkningsvärdt inlägg i den ömtåliga fråga, som handlar om en idrottsmans i allmänhet och fotbollsspelares i synnerhet plikter mot den klubb eller fotbollag han tillhör. Utan att härmed vilja påstå, att artikeln i fråga skulle särskildt lämna Djurgårdens bollspelare eller idrottsmän någon anledning till självfransakan anser jag ändå artikeln äga ett så allmänt intresse att några utdrag ur densamma väl försvara sin plats i medlemsbladet. Märket ceve skrifver...

Vi idrottsmän ha också våra lagar. Det är därför felaktigt att tro, att en spelare har rätt att spela när han vill och låta bli när det faller honom in. En person i hans ställning har lika stort ansvar som styrelseledamöterna i hans klubb och samma förpliktelser som alla andra spelare.

Man skall icke invända att det är spelarens privatsak om han vill ge sig ut att resa eller icke i fotbollsärenden. Det är det icke. När ett fotbollslag ger sig av till utlandet eller till en annan stad, representerar det på sätt och vis utom sin klubb även landet och staden, varifrån det kommer. *Det nederlag eller den seger, som blir resultatet av färden, intresserar i högsta grad den hemmavarande allmänheten, på vars fotbollsvänlighet klubben till största delen existerar.* Mången spelare är icke tillräckligt vidsynt att begripa detta. Eller också nonchalerar han helt enkelt publiken i detta avseende, vilket är ännu värre.

Det är sant, att spelarnas frihet icke får kringskäras och att de icke få kommenderas eller efter ledarnas behag skickas ut på allehanda expeditioner, vars nödvändighet och nytta äro av tvivelaktigt slag, men å andra sidan äro spelarnes förutnämnda förpliktelser av sådan principiell betydelse, att de icke utan våda för spelet, laget, klubben och fotbollsintresset i allmänhet få ignoreras.

P. S.

I de yttersta af dessa tider ha ofvanstående rader tyvärr fått aktualitet äfven för oss Djurgårdare. Man har nämligen länge tyckt sig spåra en slapphet i fullgörandet af sina plikter gentemot bollaget hos en del af våra spelare. Men man har i det längsta hoppats och trott att det endast varit fråga om episoder, som ej skulle behöfva upprepas. Episoderna ha emellertid återkommit med en oroväckande regelbundenhet, och när de dessutom svällt ut till händelser, som kastat ett allt annat än vackert ljus öfver föreningen, är det på tiden att något göres för att råda bot för missförhållandena inom bollaget.

Det ser nämligen ut, som om en del spelare hade en ganska egendomlig uppfattning om sin ställning och sina skyldigheter gentemot föreningen.

I deras ögon tycks Djurgårdsnamnet endast vara en tilltalande inramning — eller kanske bättre en i ögonen fallande reklam — när "höga vederbörande" någon gång finna med sitt nöje öfverensstämmande att förvåna världen med sina fotbollsprestationer. Och när de sedan några matcher solat sig i publikgunsten, skördat ära och berömmelse — och kanske i bästa fall fått ett svenskt mästerskap — då kan det hända, att föreningen på sina bara knän ber dem om några återtjänster, att de ej skola svika det namn, som de trots allt ändå ha att tacka för sin berömmelse. Då mötes man af sura miner, och blaserade divagester: "Resa! Nej jag tackar! Det brukar bara konsistorieadjunkter göra." Och så inträffar det som i matchen mot Örgryte, att endast halfva ordinarie laget ställer upp. Resten är hoprafsadt från vår fotbollsvärlds fyra hörn utan samhörighetskänsla med föreningen och utan intresse för matchens utgång. Det blir naturligtvis ett nederlag efter de gamla välkända måtten — fyra à fem mål mot noll — och så har Djurgårdens goda namn och anseende åter sjunkit ett trappsteg i sina egna och publikens ögon. Men Djurgårdsnamnet bär inom sig allt för dyrbara och aktade traditioner — med möda och uppoffring hopbragta af föregående generationers spelare — för att de nu utan vidare skola förspillas af vår nuvarande ansvarslösa, dåligt disciplinerade fotbollselfva. Det *måste* bli en ändring till *det bättre.*

Jag för min del har alltid haft den uppfattningen — den kanske är gammalmodig och föråldrad — att den som anmäler sig som aspirant till något af föreningens representationslag äfven skall vara besjälad af en pliktkänsla som motsvarar hans ansvarsfulla och kräfvande uppgift. Om ej denna finnes gör han både sig och föreningen den bästa tjänsten, att som uttrycket heter söka sig ett arbetsfält, som mera passar för hans temperament och anlag.

En fotbollsspelare skall vara bunden vid sitt lag som en karolin vid sin svärdsklinga. Åt laget har han vigt sina krafter, och på sin post får han aldrig saknas, såvida ej sjukdom, jordskalf eller andra laga förhinder binda honom. I annat fall ett artigt: "Adjö" min herre! Vår tid är upptagen. Det står minst hundra spelare utanför som vänta på inträde."

Men det är ej nog med pliktkänslan. Det måste äfven finnas disciplin i laget, som skänker stadga och enhet i arbetet. Huru många viljor, som för närvarande söka göra sina röster hörda inom Djurgårdslaget få framtida forskare utröna om de gitta. Säkert är — de behöfva reduceras högst betydligt. Hvar finnes den starke mannen — en Knutte Nilsson, en Sune Almkvist — med ledarkraft och ledarvilja då efter allt att döma Frykmans auktoritet ej längre får eller kan göra sig gällande?

Det är därför hög tid, att Djurgårdens bollspelare gå till en smula självfrannsakan. Se efter om inte alla blessyrer och justeringar mera

äro foster af en liflig fantasi än egentligen farliga! Skaka af den där paniska förskräckelsen som en järnvägsvagn tycks injaga så kan det hända, att Djurgårdens bollag inte längre behöfver höra till de mera skämtsamma diskussionsämnena inom våra idrottskretsar. Utan nämnas med respekt — som förr i världen, då äfven ett nederlag var ett nederlag med heder och ingen skandal. Då behöfde man heller inte läsa i tidningarne om Djurgårdsspelares bekvämt lata spelsätt etc. Einar Olsson, Frykman och Nordenskjöld minnas säkerligen de tiderna, och kunna berätta om dem också för de öfriga spelarna.

Kunna inta de tiderna återinföras är det bäst att engagera hela "Järfva" som "reselag" med detsamma.

Jn.

Lite om skidor.

Bref från Saltsjöbaden till D. I. F:s skidlöpare.

Ja till vintern kamrater har vi ett skarpt arbete för oss, det gäller att klara Djurgårdsäran vid de Nordiska Spelen. Våra gamla traditioner få ej rubbas det gäller för var och en att lägga manken till och göra sitt bästa. Därför träna, träna och åter träna, ni behöfver därför icke vänta tills det blir snö utan börja när som helst, ta' det först helt vackert med promenader och gymnastik o. s. v. Stig upp lite tidigare än vanligt om morgnarne och tag en liten omväg när ni går till edra jobb. Är ni så morgonfrisk så ni kan gå ut en stund på fastande mage, så mycket bättre, men då ej för lång promenad, högst en timme.

Det som ligger mig mest om hjärtat vid dessa tävlingar är, om vi skola börja med de internationella, den kombinerade back- och terränglöpningen. Vi veta att vi där ligger ännu en del bakom norrmännen, men det kan vara på tiden nu att vi försöka flytta upp oss ett stycke på rangskalan och det gäller i första hand på oss Djurgårdare att klara, vilket jag ock tror att vi skall kunna göra med det intresse som Djurgårdens backlöpare omfattar denna tävlingsform. Därför kamrater backlöpare, arbeta, träna, vår ära bliver även vårt Sveriges ära.

Ni veta hur skarpa norrmännen äro i terräng, därför ut i skogarne och löp, när ni tränar i backen tag ej av er skidorna i onödan, vid uppåtgående tag en omväg i skogen det är alltid till nytta, tänk på huru fort norrmännen skubba uppför backarna. Ser ni några smågrabbar som tar av sig skidorna för den minsta lilla backe så förehåll dem att icke göra det. De har förstås sett de stora farbröderna göra så och därför tycker de det är pampigt, men sådant skall bort. Behöfver ni någon hjälp med råd för att klara upp eder stil i backlöpning skall jag gärna stå till tjänst med det jag kan, och min tid tillåter. Ring upp mig på allm. endast Namnupprop helst efter kl. 6 om kvällarna, så kan vi alltid träffas vid någon backe.

Så kommer vi till de nationella tävlingarna, där är naturligtvis Budkavle-tävlingen den som det gäller mest att träna till, därför kamrater längdlöpare här måste klämmas i. Alla Djurgårdare och Stockholmare samt sörlänningar väntar att finna eder främst vid målet.

Ligg i med studium av kartor och kompass och gå ut på orienteringspromenader. Vi kan träffas om söndagarna och i sällskap göra en tur. Ring upp bara så kan vi bestämma dag.

Saltsjöbaden i december 1916.

Eder vän och Ordförande för Skidlöpareavdelningen.

Notiser.

Prisutdelning.

Prisutdelning av under året erövrade priser i allm. idrott och skytte förrättas å Dramatiska Teaterns Restaurant (ingång från Sibyllegatan). Söndagen den 7 Januari 1917, kl. 8 e. m. Efter prisutdelningen supé och dans. Pris kr. 3,75. Som endast ett begränsat antal biljetter tillhandahålles torde de som önska deltaga snarast möjligt anteckna sig hos kassören eller hos hr G. Jönsson, Linnegatan 5. Allm Tel. 282 64.

Teckningen är bindande.

Obs. Medlemmar göras uppmärksamma på att pris icke utdelas till dem, som resterar med inbetalning av årsavgifter.

*

Glöm ej årsafgiften för 1917.

*

Avgifter

till D. I. F. kunna även insändas per post under adress Djurgårdens Idrottsförening, Stockholm 5.

*

Kälkbacke

vid Rosendahl kommer även denna vinter att öppnas av Djurgårdens I. F.

Centralbadet
Simhallar! Tennishallar!
Drottningg. 88. Riks 1665. Allm. 6248.

Centralbadets
Såp- & Tvålfabriks A.-B.
O så'n tvål!
Tunnelgat. 14. Riks 93 98. Allm. 285 84.

Centralbadets
Tvättinrättnings A.-B.
Tvättning, strykning, pressning, färgning!
Holländareg. 9. Riks 22 59. Allm. 62 19.

De fördelaktigaste avbetalningsvillkor och billigaste priser erhållas i

Nordenson & Lejdströms

Herr- och Damskrädderi

11 Holländaregatan 11

Största lager av färdiga Herr- & Damkläder

Moderna Skinngarnityr
Förstklassigt beställningsskrädderi

Alltid senaste NYHETER i moderna tyger från in- och utlandets förnämsta fabriker.

Billigaste priser!

Fenix Palatset

Rekommenderas

Skidor *med tillbehör*
Kälkar
Skridskor
m. fl. vinterartiklar

Stockholms Velocipedaffär
Kungsgatan 53, Stockholm

Vid behof af reparation ring upp

Svenska Skosulningsfabriken

Allm. Telef. 248 40 Riks Telef. 62 77
21 NORRLANDSGATAN 21

Obs.! Galoscher lagas. Obs.!
Förstklassigt arbete, som hemsändes på bestämd utlofvad tid.

Amerikanska Hastighetssulerierna

Malmskillnadsgatan 48 A
Allm. Tel. 162 09

Sulning och Klackning på 45 min.

Gynna
Medlemsbladets
Annonsörer

DJURGÅRDARE
Träffas alltid på

FEITH'S

Strandvägen 1 • Drottningatan 40
Hornsgatan 1

Finare
Frack-,
Smoking- &
Bonjour-
kostymer

uthyras billigt hos C. J. GUSTAFSSON,
46 Regeringsgatan, 1 tr. A. T. 106 94.

REGINA

Kägelsalonger

Rekommenderas

ÖNSKAR NI ETT FÖRSTKLASSIGT **FOTO?**
Hänvänd Eder då till
Atelier Continental Foto
15 Birgerjarlsgatan 15 - STOCKHOLM
nedra botten

Söderbergs
Conditori & Musikkafé
Rekommenderas

3 BIRGERJARLSGATAN 3
Telefoner: Allm. Riks

Tågvirke • Flaggor • Block
Båtsmide • Fiskredskap

A. M. Bergqvists Aktiebolag

Riks 11 49 Biblioteksgatan 4 Allm. 9 85
Filial: St. Badstugatan 56 Allm. 233 38

Café TYSTA MARI

Regeringsg. 26 1 tr. STOCKHOLM

SPECIALITÉ: Kaffefrukostar, The-supéer och à la Carte

Beställningar emottagas å
Allm. telefon 70 89 och Riks telefon 74 16

GRAND RESTAURANT
NATIONAL
REKOMMENDERAS

Allm. Tel. 85 41 • Riks Tel. 58 65

VÖRDSAMT
ADÈLE FORSMAN

Gravör O. FRODIN

Monogram, Inskriptioner m. m.
utföres väl o. till billigaste priser
(Ferm expedition)

MÄSTERSAMUELSGATAN 36
Allm. Telefon 181 13

Allmänna Skoreparationen

29 Skepparegatan 29
hörnet af Storgatan
Riks Öst. 7 60 Allm. 123 54

REKOMMENDERAS
Endast PRIMA läder användes.
Sulning och klackning verkställes på c:a 30 min. medan kunden väntar.

DJURGÅRDARE!!

Ni köpa Edra idrottsartiklar bäst och billigast i

Akt. Bol. Ruben Gelbord, Sportaffär

11 Sibyllegatan 11

Blå linje stannar utanför.

Allm. Tel. 89 98 Riks Tel. 89 98

PER LANGBORG

IDROTTSMAGASINET

BIRGER JARLSGAT. 5
STOCKHOLM

SKIDOR av bästa svenska tillverkning jämte moderna tillbehör av alla slag.

Ensamförsäljning för
RÖR-SKRIDSKOR av L. H. Hagen & C:o, Kristiania, berömda fabrikat för hastighetsåkning och bandy.

BANDY-KLUBBOR av bästa typer till olika priser.

Impr. Bollar, Skridskor, Handskar, Knäskydd m. m. allt i största sortering för bandy.

Den som har

kraftig hårväxt

bör i tid väl vårda sitt hår, eljest ödelägges håret förr eller senare af mjäll och andra hårsjukdomar. Mjällbildning botas på kort tid genom användande af Oxygenolfabrikens radioaktiva hårvatten *RADIOPHOR* i flaskor à 1: 50 och 2: 50.

Gå alltid

till **Axel Johanssons Avbetalningsaffär, Regeringsgatan 97,** då Ni behöver **kläder,** herr- och dam-, färdiggjorda eller på beställning, samt **skinngarnityr, möbler,** gardiner, tavlor, speglar, mattor, borddukar, filtar, täcken m. m., som behövas för ett hem eller för personligt bruk — vilket allt säljes på de mest förmånliga villkor. Endast en tredje- eller femtedel av värdet behöver erläggas vid varans avhämtande, övriga beloppet betalas i små poster pr vecka eller månad.

Filial: Södertörnsvägen 73, Enskede.

V. N. Petsén

STOCKHOLM

Riddaregatan 19

Riks Tel. 75 38. Allm. Tel. ★ 127, ★ 58 42.

Rekommenderar sitt partilager af:

OMSLAGSPAPPER,
BINDGARN,
BORSTAR,
KORTVAROR
M. M. M. M.

HERRAR SPORTMÄN!

I det ***naturskönа Skurubro*** erbjudes å ***Villa Solbacken*** längre eller kortare inackordering för rekreation, sommar och vintertid.

Propra rum
Bästa husmanskost
Billiga priser
Båt och tågresor

Stockholmstelefon Skurubro 75 - Postadress *Wermdö*

(S. LÖWEN ÅBERG)

DJURGÅRDARE!

Vid köp af skidor, fråga alltid efter

Bröderna Sandströms

fabrikat, som anses af fackmän att vara det förnämsta.

För elegans och hållbarhet utmärka sig UNION's

Kavajkostymer
Paletåer och **Ulstrar**
och **Sportkostymer**

och tillfredsställa högsta anspråk på moderna Herr-kläder.

UNION

HAMNGATAN 5
SLUSSPLAN 63

Fullständig Herrekipering

Stockholm 1916. C. A. Löjdquists Tryckeri.